

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

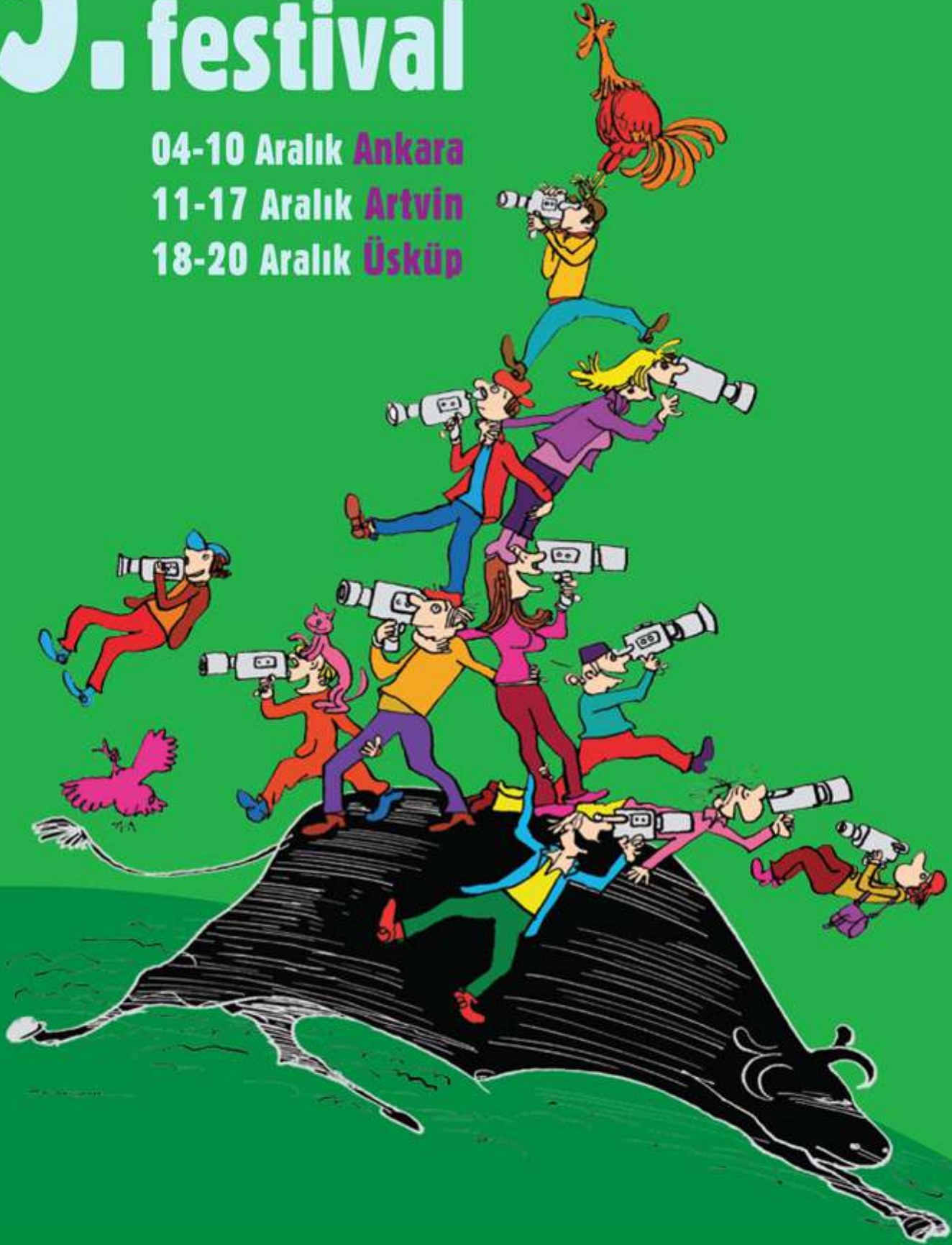
YENİ DALGA'NIN
UNUTULMAZ HEDİYESİ
JEAN SEBERG

15. gezici festival

04-10 Aralık **Ankara**

11-17 Aralık **Artvin**

18-20 Aralık **Üsküp**

T.C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

ARTVİN BELEDİYESİ

ÇANKIRI BELEDİYESİ

ANKARA
SİNEMA
DERNEĞİ

ANKARA CINEMA ASSOCIATION

YERLİ SİNEMADA

'DOĞUBANK ÇAĞI'!

YAYIN KURULU ÜYELERİ TARAFINDAN, İMZASIZ OLARAK KALEME ALINAN CELSE AÇILIYOR YAZILARINDA İLK BEŞ sayı tanışma faslıyla geçti. 'Elinizde tuttuğunuz' sayıdan başlayarak burada gündeme ilişkin aydınlatıcı, özgün ve tavizsiz fikir yazıları bulacaksınız. Deneme tadında olsun, aramızda bir köprü vazifesi görsün istediğimiz bu yazılarla sinemayı içeriden, dışarıdan kavramaya ve sizinle paylaşmaya çalışacağız.

Gündem denince imtina edemeyeceğimiz iki önemli konu var şu ara. Birincisi fazlasıyla üzücü, can yakıcı olan. "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak" filminin yönetmeni Ahmet Uluçay'ın zamansız kaybı. İkincisi de, bir sezonda 70 küsur filmle gümbür gümbür (!) gelen yerli yapımların Türk sinemasını ayağa kaldırdığını söylemek de, başka söz bilmemek ayıbı!

Sinema tabii ki parayla ve para için yapılır; ama Allah aşkına, sadece bunun için mi yapılır?! Sinema elbette kitle sanatıdır, seyirciyle vardır; lakin her şey salonları dolduran milyonlardan mı ibarettir, nitelik, kafa sayısı mı sabittir?! Salonları daha çok dolduracağız diye ödün verilen değerler, dayatılan yanlış ideolojiler almış başını gitmişse, güzelim dilimiz gün günden bozulup yozlaşıyorsa perdede, büyüyor olabilir mi sinemamız? Kadınla erkeğin buluşamadığı, kaynaşamadığı, geri kalmış bir topluma mensup bireylerin beyindeki ahlaki kodlar sinsice kurcalanıp rantta çevriliyorsa, ilerlemeden söz edilebilir mi?! Kendini yetiştirmiş, söyleyecek sözü olan yetenekli insanlar bir kenara itilip yalnız bırakılıyor, ürünleri, emekleri görmezden geliniyorsa gelişmek

olanağı kalır mı? Dün bilmem neyle uğraşırken bugün hop diye sinemacı kesilivermiş, yarın kim bilir neyle iştigal edecek olanlar kazanıyor, onların sözü dinleniyorsa olan bitenle gururlanmalı mıyız gerçekten?! Doğubank mantığıyla giderek daha da ucuzlatılan ve 'garantisi olmayan' bir sinema anlayışı bu kadar pohpohlanır mı?!

Cevaplar pekala sorularda saklı. Altın Portakal'lı "Bornova Bornova" gibi, Zeki Demirkubuz imzalı "Kıskanmak" gibi kayıtsız kalınmayacak filmlerin 10-20 bin seyirciyi zar zor gördüğü bir ortamda, diyelim ki "Kolpaçino" gibi bir filmin yaratıcıları 450 bin seyirciyi beğenmiyor, 'hüsran' yaşıyor! Dergi, gazete, kitap okunmayan ülkemizde sinema denince "Kurtlar Vadisi: Gladio" konuşuluyor. Hâl böyleyken, "Türkler Çıldırılmış Olmalı" adlı 'konfeksiyon' filmi hafta sonunda 110 bin gibi bir seyirci rakamına ulaşan Murat Aslan, bu sonuca burun büküp "nerede hata yaptım acaba?" diyorsa şaşmamalı.

Ortaya konan zıvalık bir yana, kendini bilmez bir tavırla bütün hafta televizyon kanallarını tek tek dolaşıp, nasıl bir adam olduğunu anlatan, eleştirmenlerle alay eden, Türk sinemasını kurtardığını ve dünya çapında bir yönetmen olduğunu ihsas eden Aslan ve benzerlerini, maalesef, biz yarattık! Uluçay'larına sahip çıkmayan bir halk olarak, Aslan'lara yem olmayı hak ettik. Bağışla bizi Ahmet Uluçay! Kıymetini bilemedik...

[Cem Altınsaray bir süre aramızda olamayacak. Yazılarına kaldığı yerden devam edeceği güne dek bol şans diliyoruz kendisine...]

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, KEMAL EKİN AYSEL, KEREM SANATEL, FERHAT NEPTÜN, EMEL GÖRAL

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Zamanın Tozu, Adını Sen Koy, Dönüşüm, Abimm.

13 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları. Beş üzerinden, buçuksuz.

14 TRENDEKİ YABANCI

Son yıllarda 'kabuğundan' taşan sinemacı Ahmet Uluçay'ı kaybettik.

16 ÖLÜM KARARI

Fransız Yeni Dalga'sı 50'nci yaşını kutluyor. Biz de kendi çapımızda bir parti verdik ve akımın 11 başyapıtını sayfalarımıza davet ettik.

20 ESRAR PERDESİ

Roman Polanski'yle ilgili çıkan son karar, cezasını ev hapsinde çekeceği. Üstadın filmleri üzerinden suçunu ibraz etmeye (!) çalıştık.

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Henri-George Clouzot gururla sunar: Dehşet Yolcuları.

26 AİLE OYUNU

Son çıkan DVD eleştirileri: Sudaki Bıçak, Felekten Bir Gece, Rock'N Roll Teknesi, Gizli Gerçekler, Esrarengiz Kadın, Zeka Pırıltısı, Smilla Ve Karlar, Kesişen Yollar, Alphaville, Kadın Kadındır, Çılgın Pierrot.

34 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı. Cahiers du Cinema, Forbidden Planet, Chang Cheh, Monica Vitti, Where The Wild Things Are.

ZAMANIN TOZU

ORJİNAL ADI | Skoni Tou Hronou

YÖNETMEN Theo Angelopoulos

OYUNCULAR Willem Dafoe, Bruno

Ganz, Michel Piccoli, Irène Jacob

YAPIM 2008 Yunanistan-İtalya-

Almanya-Fransa-Rusya

SÜRE 125 dk.

Filmografisinin en
kısa işlerinden
birinde
Angelopoulos bizi
yine epik bir
yolculuğa çıkarmakta
ısrar ediyor. "Ulis'in
Bakışı"nda olduğu
gibi burada da bir
film yönetmeninin
peşine takılıyoruz.
Ancak mesele bu kez
'etnik' değil, 'ailevi'.

THEO ANGELOPOULOS'UN HIÇ ACELESİ
YOK. ONUN NE SİNEMASINDA NE DE

film üretim sürecinde telaşa mahal var.

Bir keşif edasıyla, hakkında söylenenlere
aldırmadan, ruhundaki şiirsel sinemayı
alçakgönüllü biçimde peliküle kazımakta ısrarlı.

2004'te yeni bir üçlemeye başlamıştı, "Ağlayan
Çayır"la... Orada bıraktığı yerden devam ediyor.
İlkine göre bir hayli zahmet gerektiren bu ikincisini
çekmesinin dört yılı bulmasını ise üstadın her
zamanki telaşsızlığıyla açıklayamayız sadece.
Onun gibi ticari sinemadan tümüyle kopuk bir
yönetmenin Berlin, Roma, Atina, Köln, Kazakistan
ve ABD'yi dolaşacak kadar kapsamlı bir
prodüksiyon için gerekli imkanlara kavuşması da o
kadar kolay olmasa gerek.

Angelopoulos, "Zamanın Tozu"nda Eleni ve
Spyros'un ve yaşadıklarının üzerinde yıllarca
birikmiş tozu kuvvetli bir nefeste üfleme devam
ediyor. Bu, aynı zamanda insanlık adına acılarla
geçen 20'nci yüzyıla bir de onun kamerasından
bakma deneyimi aslında izleyici için.

"Ulis'in Bakışı"na göz kırpan bir ana
kahramanımız var burada: Film yönetmeni A. Aynı
'harfli' isme sahip olmaları dışında pek bir ortak
noktaları yok iki yönetmenin. "Zamanın Tozu"nun
A'sıyla Roma'da filminin kimi detaylarıyla
meşgulken tanıyoruz. Çok geçmeden A,
Berlin'deki kızının (tam da Angelopoulos'a
yakışacak biçimde) 'varoluşsal bir yok oluş'a
doğru kanat çırpmakta olduğunu öğrenir. Eski
karısı Helga'ya (bir Alman kadın için pek özgün bir
isim olmaması!) endişesini anlatır ve lakin
Helga'nın aklı kim bilir kaç yıl önce bitmiş bu
ilişkinin dehlizlerinde dolanmaktadır. A, ikinci
şoku ana-babasının Almanya'ya temelli dönmekte
olduğunu öğrendiği anda yaşar. İşte "Ağlayan
Çayır"ın sonunda savaşın yıkıntıları arasında
bıraktığımız genç kahramanlarımız Eleni, Spyros
ve sonradan Eleni'nin hayatına girdiğini bu filmde
öğreneceğimiz Jacob burada sahneye çıkıyor.
Geçmiş ile gelecek, hakikat ile kurmaca, düş ile
gerçeğin birbirine karıştığı, onlarca yılın tek bir
planda birleşebildiği tipik Angelopoulos

öyküsünün iskeleti böylece kurulmuş oluyor.

Tipik dediysek de, "Zamanın Tozu"nun
Angelopoulos'tan pek beklemediğimiz kimi
arızaları var. Daha önce hiçbir filminde öyküsünü
bu kadar kalabalığa yaymamıştı usta. "Ağlayan
Çayır"da tanıştığımız iki karaktere, burada Jacob,
yönetmen A ve maalesef filmi adeta arkadan
hançerleyen bir yan öykücük olarak A'nın buhranlı
kızı Eleni (annesinin adını vermiş kızına) ekleniyor.
Bir yandan Eleni, Spyros ve Jacob'la 50 yıllık bir
zaman dilimini dolaşıyor, sonra dönüp A'nın
yaşadığı iç sıkıntılara bakıyoruz. Üç yakın
arkadaş gibi takılan Eleni Spyros ve Jacob'un
bugünkü yaşlı halleriyle meşgulken, diyelim bir
anda A'nın annesiyle ilgili kurduğu sisli (üstadın
sevdiği bir numara sis) bir düşte bulabiliyoruz
kendimizi. Evet, "Zamanın Tozu"nda daha önceki
Angelopoulos filmlerinde görmediğimiz denli
devasa bir odak sorunu var. Belki Dafoe gibi
uluslararası bir yıldızla çalışmanın cazibesine
kapıldığından veya öyküyü tümüyle yaşlı
karakterlerin sırtına yükleyip ritmi iyiden iyiye
düşürmekten korktuğundan, bilinmez, ustanın
senaryoya yedirdiği A ve dertleri, yamalı bohçadan
farksız duruyor. Senaryonun hayati önem arz ettiği
Angelopoulos sineması için ciddi bir handikap bu.
Filmin altından halıyı hızla çeken...

Gelgelelim, bugüne kadar onun sinemasını bu
denli saygın kılan o anısal imgeleri anımsatan
kimi muazzam anlar barındırıyor bu film. Stalin'in
ölümünü haber alan fukara Sovyet halkının
pusların içinden askerlere doğru ilerlediği an veya
A'nın annesine sarıldığı o tuhaf düş gibi... Belki de
şöyle demeli, bugünün gerçekliğinden koptuğu
andan itibaren Angelopoulos sinemasının sanatsal
yücelişi de başlıyor. Zira sinematografiden sanat
yönetimine dek yönetmenlik sanatının bazı özel
öğeleri o anlarda kendini gösteriyor. Karakterler
bile geçmişte veya düşlerde daha 'gerçekçi' vücut
buluyor.

Angelopoulos'un sinemasını bulunduğu
coğrafyadan ve o coğrafyanın sosyo-ekonomik
koşullarından soyutlamaya imkan yok. Bu açıdan,
"Zamanın Tozu" Balkanlar'la bağı en zayıf filmi

Üstat o ağırkanlı
plan-sekanslarından
epey kaçınmış.
Üç saatlik 'ortalama
Angelopoulos
süresi'nden de
feragat etmiş.

belki de. Bunu günümüzde bireyin kökünü, yurduna aidiyet duygusunu yitirmeye başladığı bir dünyada yaşadığımıza yorabiliriz. "Zamanın Tozu"nun bu kadar az Balkanlar kokmasının nedeni bu olabilir. Haliyle ustanın bunu not düştüğü bir filme de dönüşüyor "Zamanın Tozu". Yine de, bugünden bakınca, gerek öyküsü gerek biçimiyle "Ulis'in Bakışı"nın ne derece doğru bir zamanlamayla önümüze konmuş bir sanat yapıtı olduğu daha billur biçimde ortaya çıkıyor. 90'lardaki çatışma ve kaosun bugün Balkanlar'da olmaması Angelopoulos'un sinemasını da politikadan muaf tutuyor. Bu ister istemez "Zamanın Tozu"nu zayıflatıyor.

Belki üstat da bunun farkında olacak, filmde o ağırkanlı uzun kaydırmalar barındıran plan-sekanslardan elinden geldiğince kaçınmış. Üstelik

üç saatlik 'ortalama Angelopoulos süresi'nden de epeyce feragat etmiş. Gerçi yine bir keşiş sabırla anlatıyor öyküsünü ama öte yandan da sinemasını günümüze uydurmaya, uyarlamaya çalışıyor. "Zamanın Tozu"nda bu açıkça görülüyor. Amma velakin bunu yaparken de kendi sinemasında vermemesi gereken ödünler veriyor. Yönetmen A büyük ölçüde onun alter egosundan besleniyor olabilir, zira Angelopoulos'un da kızları olduğunu biliyoruz, ne var ki bu sinemasal arayış esnasında A'nın dahi düşmeyeceği hatalara düşmekten kaçınmalı usta yönetmen. [2]

Filmin yıldızı ne Dafoe, ne de Jacob. Filmi sırtlayan isim Bruno Ganz.

Angelopoulos'tan hazzetmeyenlerin ekmeğine yağ sürecektir ne varsa (aşırı uzunluktaki plan-sekansları hariç) mevcut.

Now, it's time to see the truth!

**İstanbul 12. Uluslararası
1001 Belgesel Film Festivali
4-11 Aralık 2009**

4-11 Aralık 2009
Istanbul 12th International 1001 Documentary Film Festival
4-11 December 2009

Tüm etkinlikler ücretsizdir.
All activities are free of charge.

BSB Sinema Eseri Sahipleri
Meslek Birliği
www.bsb.org.tr /
www.100buogesek.net
Tel: 0212 245 89 58 / 245 90 96

ADINI SEN KOY

YÖNETMEN Tuna Kiremitçi

UYUNCULAR Melis Birkan, Ali İl,

Cemal Toktaş, Ahmet Mümtaz Taylan

YAPIM 2009 Türkiye

SÜRE 90 dk.

Bu memlekette
aşklar hep
böyle yarım
yamalak mı
yaşanıyor?

SONUNDA TÜRK SINEMASI 'AŞK'I HATIRLADI. ÇAĞAN IRMAK "ISSIZ Adam"ı yapmasaydı kimsenin umurunda değildi aşk filmi yapmak. Aşk romanları yazan reklamcı/edebiyatçı/gazeteci/müzişyen ve şimdi de yönetmen olan Tuna Kiremitçi de tabii ki bu film yağmurunda kısmetini 'aşk filmi' kontenjanında arayacaktı.

Kiremitçi'nin genel olarak çok da büyük bir falso vermediği bu ilk filminde benim ilk düşündüğüm şey, bu yeni aşk filmlerimizde (romantik komediler de dahil) kadın karakterlerin konumuyla ilgili bir genellemeye varmanın artık mümkün olduğu. Bu filmlerde sorunlu ama gizemli ve çekici adamları anlamaya çalışan, onları düzeltmeyi ve illaki evlenmeyi amaçlayan kadınları seyrediyoruz. Ki bunların önde gelen iki örneğini de Melis Birkan'ın oynaması ayrıca enteresan! Taraflar arasında hep bir şeylerin yarım kaldığı bu ilişkilerde, karmaşık ruh dünyalarına sahip ve travmatik adamlar, bebek gibi kızlara aşık olmaktadır. "Adını Sen Koy"

sinemada yüzlerce kez anlatılmış bir hikayeyi anlatıyor. Arkadaşının aşkına aşık olan ama bunu içinde tutan, suskun genç adam, kadın seyircilerin yüreğini cıvız köfte gibi yakacaktır tabii ki.

Kadın karakter ise sadece bir arzu nesnesi (bkz. gelinlik giyme sahnesi) olacaktır erkekler için. Hüzünlü çocuğun "Sevmek Zamanı"ndaki gibi tek bir fotoğraftan delice bir seveda çıkarmasının ardından daha ilk karşılaşmalarında, kızın gayet 'net' olan kafasının karışmasının hikayesi, doludizgin bir sinemayla anlatılıyor olsa "tamam" diyeceğiz. Ama Kiremitçi yarattığı duyguların sinematografik karşılıklarını vermekte zorlanıyor. Özellikle de üçgendeki 'kadın kenar' zayıf çizilince, kızın evlenmeden birkaç gün önce kendisiyle iki cümle konuşamayan bir adam yüzünden kafasının karışabileceğine inanmakta güçlük çekiyoruz. [1]

Ahmet Mümtaz Taylan zaman zaman abartının sınırlarında dolaşsa da sevimli bir performans sergiliyor.

Tamer Cıray'ın duygusal müziği çok fazla tekrarlanınca etkisini kaybediyor.

DÖNÜŞÜM

ORJİNAL ADI Ne Te Retourne Pas
YÖNETMEN Marina De Van
SESLENDİRENLER Sophie Marceau,
 Monica Bellucci, Andrea di Stefano,
 Brigitte Catillon
YAPIM 2009 Fransa
SÜRE 111 dk.

"Alacakaranlık Kuşağı" epizotlarına benzeyen gerilim ikinci yarıda yalpalıyor.

ANI, BUZLUKTA DONMUŞ ETE BENZER. DOLAPTAYKEN AKLINIZDAN GEÇMEZ. Acıktığınızda, pişirmek için eti çözülmeye bıraktığınız zaman canlanır. Tüm parlaklığıyla yeniden var olur. "Dönüşüm"ün başkarakteri Jeanne sekiz yaşına kadar yaşadığı, hiç hatırlamadığı dönemi roman yapmak istediğinde bu harekete start veriyor. Unuttuğu anılar, hatırlamadığı geçmişi ve sümen altı edilmiş bir travma gün yüzüne çıkıyor.

Aktrislikten yönetmenliğe geçiş yapan Marina De Van'ın geçmişle hesaplaşmayı anlatmak için kullandığı araç Sophie Marceau'yu Monica Bellucci'ye dönüştürmek. Seçim riskli ve maalesef karşılığında yönetmenine kâr getirmiyor. Hikaye, drama diliyle anlatılabilecekken yönetmen seyirciyi bir psikolojik gerilimle sınıyor. Filmin ana fikri olan bir kadının diğerine dönüşmesi ilk etapta müspet sonuç verecek gibi görünüyor. Jeanne'in değişimleri fark ettiği ve olan biteni kavramaya çalıştığı ilk yarıda merak ve heyecan duygusu

yoğun. Fakat senaryo sayfaları üzerinde parlak olan bu fikir, filmin tek motoru olunca yönetmen tökezlemeye başlıyor.

Lynch'in "Kayıp Otopan" ya da "Mulholland Drive" da insan psikolojisinin karanlığını anlamak üzere kullandığı bir başkasına dönüşme esprisi, filmin zayıf finaline hakkıyla bağlanamıyor. Bu başarısızlık gerilimi yok etmekle kalmıyor, gülünçleşmeye de yol açıyor. İtalya sahnelerinde, tamamen Monica Bellucci'ye dönüşmüş Jeanne'in kimliğini keşfedişi üstünkörü geçiştirmeler yüzünden seyirciyi ilgisizleştiriyor. Nicolas Roeg'in "Don't Look Now"ından sadece filminin ismini değil, bir görünüp bir kaybolan küçük kız gizemini de alıntılaman yönetmen, "Alacakaranlık Kuşağı" bölümlerini andıran gerilim duygusunu filmin sonuna taşıyamıyor. [1]

Marceau ile Bellucci'nin karışımı olan ara geçiş formu sürpriz derecede çekici bir kadın!

Karakterlerin fiziksel dönüşüm efektleri ucuzluklarıyla göz tırmalıyor.

ABİMM

YÖNETMEN Şafak Bal
SESLENDİRENLER Mustafa Üstündağ,
 Levent Üzümcü, Selen Seyven,
 Haldun Boysan
YAPIM 2009 Türkiye
SÜRE 108 dk.

Nereden geliyor
 bu çeşmenin suyu,
 bilinmez...

ACABA, MEVZUNUN DERİNLERİNE PEK DALMADAN, YALNIZCA 'ADAM SMİTH Yeşilçam'da!' demekle mi yetinmeliyim... Smith'in, ünlü 'görünmez el' teorisinden hareketle, sinema dünyamızdaki şaşırtıcı bereket ve 'para trafiği' konusunda birkaç laf daha mı etmeli yoksa... Öyle ya, bütün sektörlerin küçüldüğü ekonomik kriz ortamında, durmadan 'şişen' yerli sinema piyasası, 'görünmez eller' olmaksızın nasıl açıklanabilir... Nereden geliyor bu çeşmenin suyu...

Her neyse, "Abimm", tıpkı yapımcısı Ergun Mercan'ın önceki filmi "Süper Ajan K-9" gibi meşrebime hiç uygun olmayan, ama daha pek çok nedenle de kötü bir film. Her şeyi bir yana bırakın, öncelikle bir hikaye yok ortada. Olan biten, mafyadan yüklü para tırtıklayan, cin olmadan şeytan ve şeytan olmadan adam çarpmaya kalkan tıfıl bir 'mafyöz'ün, kendisine 'miras kalan' zihinsel özürlü iri yarı kardeşiyle birlikte atıldığı har vurup harman savurma serüveninden ibaret.

Oldukça alt düzeyde (Oral Sever vb.) komikliklerin serpiştirildiği, zaman zaman 'duygusal' olmaya da gayret eden, 'çaldımsa da miri malı çaldım...' deyip esrarını "Fareler Ve İnsanlar" ile "Yağmur Adam"dan aldığını belli eden, Gırgır'da mıydı Limon'da mı tam emin değilim, meşhur "Abüüü... Ebübebü..." nakaratını akla getirmekten başka işe yaramayan bir film niye yapılır, kaç kişinin seyretmesi beklenir, televizyon programlarında nasıl olur da övgüler dizilir... Hakikaten yanıtlanması zor sorular bunlar. Son derece yalapaşap, mantıksızlıklarla dolu bir senaryoya dayanan, başrollerdeki Mustafa Üstündağ ve Levent Üzümcü'nün gayretlerinin de heba olup gittiği, "En iyisi bir an önce unutmak" dedirten bir 'görünmez el' dalgametresi dersem, haksızlık etmiş olmam. [1]

"Janjan"dan anımsadığım Selen Seyven'in oyunculuğu gene fena değil.

Haldun Boysan'ın konuşmalarının yarısından fazlasını anlayabilene ödül verilmeli!

ZAMANIN TOZU

DÖNÜŞÜM

ABİMM

ADINI SEN KOY

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
ZAMANIN TOZU				★★★		★★★
DÖNÜŞÜM	★★					
ABİMM			★			
ADINI SEN KOY				★★		
NEŞELİ HAYAT		★★★★	★★	★★★★	★★★★	
TÜRKLER ÇILDIRMİŞ OLMALI			★	★		
ALACAKARANLIK EFSANESİ: YENİ AY				★★		★★
KÖFTE YAĞMURU				★★★★		
7 KOCALI HÜRMÜZ	★★★			★★	★★★	★★
KURTLAR VADİSİ GLADIO			★	★		★
YENİ YIL ŞARKISI					★★	
2012		★	★	★★	★	★★
BORNOVA BORNOVA	★★★★	★★★	★★★	★★★★	★★★	★★★
TURNUVA		★	★	★	★	
SULUBOYA					★	★
YASAK BÖLGE 9	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★	★★★★
AŞK GELİYORUM DEMEZ				★		★
KISKANMAK	★★★		★★★	★★★★	★★★	★★★★
COCO CHANEL'DEN ÖNCE				★★	★★★	★★
İKİ DİL BİR BAVUL	★★★★		★★	★★★★	★★★★	★★★★
SUDAKİ BİÇAK	★★★★	★★★★	★★★	★★★★	☆☆☆☆☆	★★★★
FELEKTEN BİR GECE				★★★	★★★	★★★
ÇILGIN PIERROT	★★★★		★★★	★★★★	★★★★	
ALPHAVILLE	★★★	★★★	★★★	★★★★	★★★★	
KADIN KADINDIR	★★★★			★★★	★★★★	

ONCA YOKSULLUK VARKEN...

Ahmet Uluçay, elbette ki başarılı olmak, iyi filmler çekmek, ödüller almak istiyordu ama öte yandan "Dünyanın Tüm Sabahları"nın unutulmaz kahramanı Sainte Colombe gibi, "Sizin saraylarınız, benim müziğime yakışmaz!" diyen bir tarafı da vardı.

AHMET'İ, AHMET ULUÇAY'I İLK KEZ CINE 5'İN YARIŞMASINDA BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ ALAN KISA FİLMİ "EXORCİST" DOLAYISIYLA

tanıdım. Yarışmanın üçüncü yılıydı, internetten baktım, tam dokuz yıl geçmiş.

Tören İstanbul'da, büyük otellerden birinin geniş salonundaydı. Kokteyl falan derken dereceye giren filmleri izledik. İflah olmaz bir kısa film tutkunu olmadığım, hasbelkader jüri üyeliği yaptığım bir iki yarışmada da birbirine çok benzeyen öğrenci çalışmalarından sıkım sıyrıldığı için, açıkçası Ahmet Uluçay adı fazla bir şey ifade etmiyordu benim için o tarihte. Törene de niye katıldım, bilmiyorum ama iyi ki gitmişim.

Ahmet Uluçay epey önceden, 1994'ten itibaren hatırı sayılır ödüller kazanan çok sayıda kısa film çekmiş, hiçbirini seyretmemiştim. "Exorcist", bende öyle hayranlık uyandırmadıysa ve çok etkilemediyse de farklı, iyi kotarılmış, sağlam bir film olduğu her halinden belliydi.

Bir ara tuvalete gittiğimde, ne yalan söyleyeyim, sinemacıya da öğrenciye de kokteyl kuşlarına da pek benzemeyen birisi kendini tanıttı ve filmini nasıl bulduğumu sordu.

Ahmet'le, işte, ayaküstü el sıkışmak için bile pek uygun bir mekan sayılamayacak o tuvalete tanıştım. O da benim gibi pek 'salon insanı' sayılmazdı. Galiba ikimiz için de en uygun, kendimizi en rahat hissettiğimiz yerde karşılaşmış olduk!

Ahmet Uluçay, elbette ki başarılı olmak, iyi filmler çekmek, ödüller almak istiyordu ama öte yandan "Dünyanın Tüm Sabahları"nın unutulmaz kahramanı Sainte Colombe gibi, "Sizin saraylarınız, benim müziğime yakışmaz!" diyen bir tarafı da vardı.

Dört yıl kadar sonra "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak"ı seyredip Ahmet'i biraz daha yakından tanıyınca, söyleşilerini okuyunca, emin oldum; Sainte Colombe'a çok benziyordu. O benzersiz

müzik dehası gibi bir deha sahibiydi ve tıpkı onun gibi, ün ve paranın değil, yaşamdaki ve sanattaki şiirin peşindeydi. İlk uzun metrajlı filminde bu şiiri yakaladığını görmekten, "Cennet Sineması"ndan "Splendor"a kadar çok geniş bir yelpazede çok benzer örneklerle karşılaşmış olsak da sinema tutkusunun son derece özgün ve 'bizden' biçimde dile getirilmesine tanıklık etmekten, her sinemasever gibi ben de fazlasıyla mutlu olmuştum. "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak", sinemamızdaki Nuri Bilge Ceylan, Zeki Demirkubuz, Derviş Zaim, Semih Kaplanoğlu zincirine pırıl pırıl bir yeni halka eklemişti.

Ardından çok güzel şeyler söylendi, çok güzel yazılar kaleme alındı, çok güzel bir tören yapıldı, gerçekten çok güzel bir biçimde uğurlandı Ahmet. Sinema yapma tutkusuna, yönetmenlik kumaşına, kazandığı ödüllere, çocukluğuna, köyüne, işçiliğine, hamallığına, hastalığına, çekmekte olduğu filmi "Bozkırda Deniz Kabuğu"na dair, tıpkı Ahmet Uluçay'ın dürüstlüğüne ve samimiyetine taşıyan yazılar, demeçler okudum birkaç gün boyunca. Bir kez daha anlaşıldı ki herkes tarafından sevilen, saygı duyulan ve çok özlenecek bir sinemacı, bir sanatçıydı. Örneğin, "Eğer Lumière kardeşler bulmasaydı, sinematograf mutlaka bizim köyde icat edilirdi" lafı belli ki bundan böyle hep tekrarlanacak, unutulmaz sözler antolojisine girecek.

Yoğunlukla dile getirilen bir başka özelliği de vardı Ahmet Uluçay'ın: Yoksuldu.

Koyu bir yoksulluk hem de...

Alın Taşçıyan hatırlattı, Ahmet'in İstanbul Film Festivali'nde ödül alırken yaptığı konuşmayı... "Bu ödülü karım Ayşe için alıyorum. Çünkü bu salonda hiç kimsenin tatmadığı kadar yoksulluk yaşadığı deyişini...

Evet, çok iyi bir sinemacıydı Ahmet Uluçay ve çok yoksuldu. Yoksul yaşadı, hastalığını da yoksullar gibi yaşadı ve yoksul

öldü. Bu nedenle, Ahmet'in bir arkadaşı, bir sinemasever olarak, ölümünden sonra konuşan herkese teşekkür etmek istediğim gibi, hiç konuşmayanlara da tüm samimiyetle teşekkürlerimi iletmek istiyorum. En azından ikiyüzlü davranmadıkları, ağızlarını bile açmadıkları için...

"Fakir sinemacı eşektir!" diyen Sinan Çetin'e mesela... Ahmet Uluçay'a dair herhangi bir yorumda bulunmadığı için çok teşekkür ediyorum.

İkinci teşekkür de mega alışveriş merkezlerindeki salonlardan başka bir yerde film seyretmeyen, dolayısıyla Ahmet'in filmlerini izlemeye zahmet etmediğine adım gibi emin olduğum, ama laf sinemadan açıldığında mangalda kül bırakmayıp, "Batsın sizin entel-sanat filmlerinizi" diyen, "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak"ı da ısrarla belgesel film zanneden Hıncal Uluç'a gitsin...

Bazı müzikler ve müzisyenler saraylara yakışmadığı gibi, bazı filmler bazı gözlere, bazı sanatçıların adı da bazı ağızlara yakışmaz...

Ne mutlu bize ki Ahmet Uluçay'ı tanıdık, filmlerini gördük. Teşekkürler Ahmet Uluçay! Bizi yaşamdaki ve yaşamındaki şiirle buluşturduğun için...

Haftaya görüşmek üzere... Sinema salonunu en son siz terk edin!

YENİ DALGA'NIN EN İYİ 11 FİLMİ

Yeni Dalga'nın 50'nci yaşını geride bıraktık. Fransa'da doğup başta 70'lerin Amerikan sineması olmak üzere tüm dünyayı etkisi altına alan akım yeni yönetmenler kadar yeni yıldızlar da yaratmıştı. 10 küsur yıllık 'aktivite'nin en önemli filmlerinin izini sürdük.

H ER ŞEY CAHIERS DU CINÉMA DERGİSİYLE BAŞLADI. BİR ALAY GENÇ ELEŞTİRMEN KLASİK HOLLYWOOD'UN HITCHCOCK,

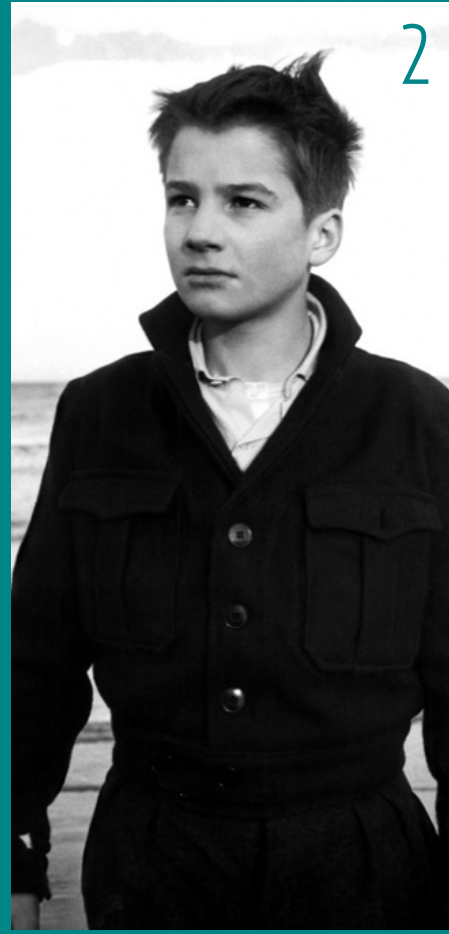
Welles, Ford, Ray gibi yönetmenlerini el üstünde tutup Fransız sinemasının edebî anlatımını yarıyordu. Onlara göre sinema artık bir tıkanma noktasındaydı. Auteur teorisini ortaya attılar: Yönetmen filmin yaratıcısı ve tek sahibiydi onlara göre. Eseri de onun artistik seçimlerinin ürünü olacaktı. Eleştirmenlikten yönetmenliğe sıçrayarak teorilerini eyleme döktüler. Sadece Fransa'nın değil tüm dünya sinemasının üzerindeki ölü toprağını atıp yepyeni bir söylem yarattılar. Adına "Yeni Dalga" dendi bu hareketin. Godard, Varda, Rohmer, Truffaut, Chabrol, Rivette, Resnais gibi büyük ustalar bu hareketin mimarı oldular. Bize de 60'lara damga vuran Yeni Dalga'nın ilk 11'ini çıkarmak düştü.

1 SERSERİ AŞIKLAR (1960) (À BOUT DE SOUFFLE/JEAN-LUC GODARD)

İlk yapıt değil belki ama Yeni Dalga'nın biçem olarak en kristalize olduğu film. Amerikan kara filminin etkisi, sıçramalı kurgu, aktüel kameraya verilen büyük paye hep onun sayesinde akımın stilistik temelini oluşturdu. Bununla birlikte Avrupa sinemasına uzak kişilerin bile hiç olmazsa adını duyduğu, en çok bilinen Fransız filmi. Bogart'ı idol gören Michel bir araba çalar. Bir de polis vurur. Amerikalı sevgilisiyle İtalya'ya kaçma planı yaparken kız adamı satar. Adam vurulup ölür. Bu kadar basit bir hikayeden sinemada devrim niteliğinde film çıkarmak Godard gibi sivri dehaların harcı olsa gerek. Bir de meşhur final var: Belmondo ölmeden önce Seberg'e "orospu" diye tıslıyor. Serserilikle aşkın zararlı bir birliktelik olduğuna delalet.

2 400 DARBE (1959) (LES QUATRE CENTS COUPS/FRANÇOIS TRUFFAUT)

Yönetmenlerin ilk filmleri her zaman yoğun otobiyografik öğeler taşır. Henüz anlatacak çok şeyi olmadığı için her yönetmen ilk filminde kendini anlatır. Truffaut da ilk yapıtıyla en kişisel eserini verenlerden. Çocukluğundan yola çıkarak yarattığı Antoine, çağdaş sinemada ergenlik bunalımını en gerçekçi ve samimi temsil edenlerden biri olmuştu. "400 Darbe" o güne değgin ana karakter olsalar dahi bu denli samimi bir gözle incelenmeyen ilkençlik çağındaki çocukların öfkelerine, uyumsuzluklarına ve sosyal normlara eklenme çilelerine içten bir anlatımla yaklaşmıştı. Antoine ile özdeşleştirdiği seyirciyi son sahnede özgürlük sembolü okyanusa kavuşturan Truffaut bu uyumsuz çocuğu daha sonra üç filmde daha anlattı.

3 YAKIŞIKLI SERGE (1958) (LE BEAU SERGE/CLAUDE CHABROL)

Sinema tarihçileri tarafından ilk Yeni Dalga filmi kabul ediliyor. Lakin akımın stiline henüz filmin her noktasına hakim olmadığı da görülüyor. Klasik sinemanın kalıplarına isyan duygusunu Chabrol'  n eserinin birçok anında görebiliyorsunuz. Hafiften Hitchcock esintileri taşıyan filmde terk ettiğı kentine uzun yıllar sonra geri dönen François eski arkadaşı Serge'yi huysuz ve aksi bir ayyaş olarak buluyor. Bir sosyal dedektifli  e soyunan François, eski can dostu yakışıklı Serge'yi neyin bu hale getirdiğini araştırmaya   alışıyor. Mekan aynı kalırken içinde yaşıyan insanların süreçler içinde geçirdiği değişimi irdeleyen film, Yeni Dalga'cılar içinde en uzun soluklu filmografiye sahip (dile kolay, 60'tan fazla film) Chabrol'  n de ilk sinema deneyimiydi.

4 NEFRET (1963) (LE M  PRIS/JEAN-LUC GODARD)

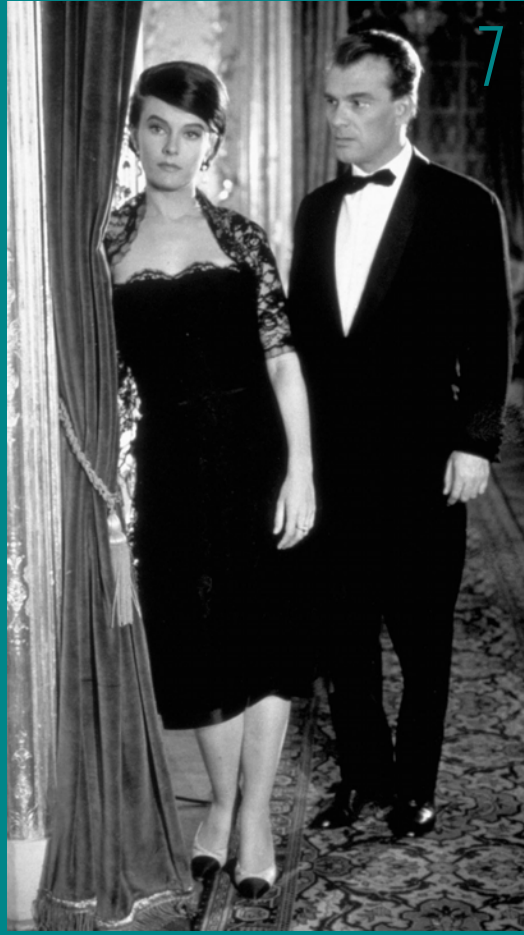
Kimilerince hem Godard'ın hem de başroldeki Brigitte Bardot'un en iyi filmi. Amerikalı bir yapımcı İtalya'da çekilen "Odysseia" uyarlamasını fazla sanatsal bulur. Senariste parayı bastırır. Film daha ticari bir hale sokmasını ister. Senarist kendini "satar" bir bakıma. Bu da yetmez, karısını da satar. Daha doğrusu karısı satıldığını düşünür. Brigitte Bardot, kıvrım kıvrım endamını bol bol sergilediği bu filmde, aşık olduğu kocası onu zengin snob Amerikalıyla ba  başa bıraktı diye kocadan tiksinti duymaya başlıyor. İlişki bitiyor haliyle. Godard önce aşkın ne kadar çabuk nefrete dönüşebileceğini anlatıyor. Bunu yaparken bir yandan film içinde filmle sinema sanatı üzerine kafa yoruyor bir yandan da politik bir alt metin düşüyor filmine.

5 HİROŞİMA SEVGİLİM (1959) (HIROSHIMA MON AMOUR/ALAIN RESNAIS)

Arşiv görüntüleriyle bir belgesel gibi ba lamasına aldanmayın. Yeni Dalga'nın en edebi ve duyumsal filmi. Bunu büyük ölçüde senaristinin Marguerite Duras olmasına borçlu. Film   ekimi için Japonya'ya giden Fransız bir aktris, orada bir Japon mimarla tanışır ve ona aşık olur. Bir gün içinde olup biter her şey. Bu bir günlük aşk kadın için bir günah çıkarma ayinine dönüşür. Kadın anlatır, adam dinler: Nazi i galı sırasında bir Alman askerle gizli aşk yaşıamıştır. Bu sebeple hor görülmüş, ailesi tarafından dışlanmış, psikolojik teröre maruz kalmıştır. Ka acakları gün asker   ld  r  l  r, kadın delirir. Bu olayı yıllarca içinde gizli tutup yeni tanıştığı ve gün sonunda ayrılış bir daha göremeyeceği Japon'a anlatması filmin çaresiz melankolisini yo unla tır.

6

7

8

6 UNUTULMAYAN SEVGİLİ (1962) (JULES ET JIM/FRANÇOIS TRUFFAUT)

Godard'ın ilgi çeşitliliğinin aksine Truffaut hep insanın durumlarını hikaye etmeye soyundu. "Unutulmayan Sevgili"de bir aşk üçgeni içine düşüyoruz. Bugünkü ataerkil sinemanın aksine bir kadın, iki erkeğin arasında kalıyor. İlginç olan ise kadının iki erkeği de ciddiye alıyormuş gibi görünmemesi. Birinden diğerine gönlü kayabiliyor. Bunun nedeni belki de Truffaut'un bu üçlü arasına aşktan çok dostluk bağıni örmesi. "Arkadaş arasında aşkın lafı mı olur?" demeye getiriyor finalde. Jules ağırbaşı, Jim'in kafası karışık, Catherine ise dengesiz. Başta Godard'ın "Çete"si son da Cuarón'un "Ananı Da"sı (Y Tu Mamá También) olmak üzere, ardından gelen tüm 'üçlü aşk hikayeleri'ni etkiledi. Jeanne Moreau'yu bir stara dönüştürdü.

7 GEÇEN YIL MARIENBAD'DA (1961) (L'ANNÉE DERNIÈRE À MARIENBAD/ALAIN RESNAIS)

Senaryosunu Alain Robbe-Grillet yazdığı için olsa gerek, en avangart Yeni Dalga filmlerinden. Hafıza, aşk, mekan ve zaman üzerine bir meditasyon. Görkemli bir şato otelde bir davet verilir. Davette bir adam bir kadını, önceki sene Marienbad'da yasak aşk yaşadıklarına ikna etmeye çalışır. Kadın ikna süreci boyunca bu flörtten emin olamaz fakat gitgide adama aşık olmaya başlar. Seyirci geçen seneki flörtün fantezi mi gerçek mi olduğundan emin olamaz, aynen kadın gibi. Hangi sahne bugünde geçer, hangi sahne geçen yılda, birbirine karışır. Sürrealizme ve varoluşçuluğa sık sık bulaşan Yeni Dalga'nın en deneysel işlerinden. Rüya mı, film mi anlayamazsınız. David Lynch'i en çok etkileyen yapıtlardan biri olmasına şaşmamalı.

8 KADIN KADINDIR (1961) (UNE FEMME EST UNE FEMME/ JEAN-LUC GODARD)

Akımın ender dalgacı eserlerinden. Klasik Amerikan müzikallerine sevgisini gizlemeyen Godard, ilham meleği Karina'yı bir kabare şarkıcısı olarak resmediyor. Film müzikal değil ama kadın sanki bir müzikal karakteriymiş gibi söyleyip oynuyor. Çocuk istemeyen kocasıyla durmadan dalaşan Anna Karina, en sevimli rollerinden birinde. İki aşık insanın aynı zamanda birbirlerine tahammülde ne kadar zorlanabileceklerine dair belgesel niteliğinde diyaloglar barındırıyor film. Godard'ın ilk renkli ve sinemaskop eseri olduğundan renk duygusu çok yoğun. Pastel tonlar, parlak renkler, cıvı cıvı bir sinematografi hakim bu hafifmeşrep filme. Yeni Dalga'yı zor hazmedilir bulanlar için en doğru seçenek "Kadın Kadındır"a bir şans vermek.

9

10

11

9 5'TEN 7'YE CLÉO (1962)
(CLÉO DE 5 À 7/AGNÈS VARDA)
Adı üstünde: Saat 5'ten 7'ye kadar Cléo'nun başına gelenleri anlatıyor film. Gerçek zamanlı denemesiyle Varda, Yeni Dalga'nın da en önemli örneklerinden birini veriyor. Hafiften feminist bir makale sayılabilecek filmde güzel şarkıcı Cléo, Paris sokaklarında geziniyor. Doktora gidip kanser testi sonucunu alması lazım ama gerçeklikten kaçmaya çalışıyor. Falcıya gidiyor. Arkadaşlarını ziyaret ediyor. Kafelere takılıyor. Derken bir parkta bir askerle tanışıp flörtleşiyor. Gel gör ki asker de ertesi gün Cezayir'e gidiyor. Her tarafından varoluşçuluk fıskıran filmde genç, güzel ama bir ihtimal ölümüne mahkum Cléo'nun peşine takılıp güzelliğin beş para etmez, hayatın içi oyuk bir koşturmaca, ölümün de hepsinden kepaze bir final olduğunu fark ediyoruz.

10 ÇETE (1964)
(BANDE À PART/JEAN-LUC GODARD)
Tarantino'nun şirketine isim babası olan, birçok sahnesi "The Dreamers" gibi filmlerde tekrar edilen "Çete", Godard'ın aşk üçgeni temasına değdirdiği filmi. Başrolde yine karısı Anna Karina var. Amerikan filmlerine ve caza sevgisi aynı hızla devam. Gangsterliğe özenen Arthur ve Franz, yeni tanıştıkları Odile'yi baştan çıkarmaya çalışıyor. Bir yandan da kızın teyzesinin evini soymak için onu kandırmaya uğraşıyorlar. Nihayet akli beş karış Odile de soyguna dahil oluyor. Teyze ölüyor, Arthur vuruluyor. Odile ile Franz parayı kapıp, Amerika'ya kaçıyorlar. Mutlu son! Müziğin bir kesilip bir başladığı üçlü dans sahnesi ve Louvre'u koşarak baştan sona kat etme rekoru denemeleri gibi anlar filmi sinema tarihine geçirdi.

11 ANNE VE FAHİŞE (1973)
(LE MAMAN ET LE PUTAIN/ JEAN EUSTACHE)
Jacques Rivette ile birlikte Yeni Dalga'nın en deneysel ismi Eustache, akımın son dönem filmlerinden "Anne ve Fahişe"nin 220 dakikalık yorucu süresi boyunca tuhaf bir aşk üçgenini anlatıyor. Stil ve söylem olarak reformun reformuna soyunuyor. Kendini tekrar etmeye başlayan akıma son bir hayat öpücüğü veriyor. Jean-Pierre Léaud 68 kuşağının züppelerinden. Beraber yaşadığı sevgilisi yetmiyor, bir de Polonyalı hemşireyle gönül eğlendiriyor. Sevgili, hemşireye önce göz yumuyor. Sonra ilişki ciddiye binince tavrını koyuyor. Üç buçuk saat yüzeyde bunu, derinde ise devrimsizlik sıkıntısının 68 kuşağını nasıl savruk bir psikolojiyle boğduğunu izliyoruz. Eustache 43 yaşında intihar etmeseydi bunun gibi daha çok film çekerdi kuşkusuz.

YURTSUZ KRAL ROMAN POLANSKI

Polanski, 30 yıl önce işlediği suçun cezasını ev hapsiyle ödeyecek. Aynı suçtan iki kere hüküm giyilmez. Bize düşen, hayatı boyunca kendine bir ev aramış bu bahtsız adamı yargılamak değil, anlamaya çalışmak.

ROMAN POLANSKI GEÇTİĞİMİZ AY İSVİÇRE'DE 'EN SONUNDA' YAKALANDI. SUÇU AKSANLI KONUŞMAK, KISA BOYLU OLMAK,

kızılımsı olmak, komünist Polonya'dan gelmek, Yahudi olmak, garip ve rahatsız edici bir tip olmak, ha bir de sübyancı olmaktı. Polanski yakalandıktan sonra sinema dünyası birbirine girdi. Bir 'sanatçının', üstelik de o yaşa gelmiş ve dolayısıyla artık 'saygın' kategorisinde görülen bir sanatçının hapse atılmasını absürd bir bürokratik süreç olarak görüp Polanski'nin affını isteyenler ile "Sanatçı olması bir tecavüzcü olduğu gerçeğini değiştirmez!" diyenler arasında birtakım tatsızlıklar yaşandı. Alakalı alakasız herkesin fikir bildirdiği bu vakanın ülkemizdeki bir yansıması, kimilerinin meseleyi Hüseyin Üzmez vakasıyla paralellikleri üzerinden algılayıp "Ona laf ediyorsunuz, buna da etsenize!" diye çıkışması oldu. Rastlayabildiğimiz en neşelendirici gariplik buydu herhalde.

Yurtdışında okunabilecek gazetelerde, farklı ülkelerin Polanski vakasına verdiği tepki açısından güzel karşılaştırmalar yapan yazılar da vardı. Amerikalıların püriten ahlak ile sinemaseverlik arasında kalmaları bir kenarda dursun, özellikle Polanski'yi sahiplenmiş olan Fransa'da bazı politikacıların yönetmenin serbest bırakılması için angaje olması 'tipik' bir durum olarak yorumlandı. Fransa'da sanatçıların, her türlü dokunulmazlığa sahip üstün insanlar olarak telakki edilmesi sorunsallaştırıldı.

Büyük Amerikan yazarlarından Gore Vidal, The New York Times gazetesine verdiği bir söyleşide, konuyla ilgili oldukça sansasyonel açıklamalarda bulundu. Polanski'nin tecavüz vakasının yaşandığı dönemde Vidal onun dostlarından biriydi. Konuyu umursamadığını, "sömürüldüğünü söyleyen küçük bir sürtüğün" lafına oturup ağlayamayacağını söylüyordu Vidal. Bu sert çıkışın ardından şaşırان gazetecinin olayı deşmesiyle, Vidal eteğindeki kurtları döküp, şunları anlatıyordu: O zamanlar herkes oradaydı ve birbirini tanırdı. Vidal olayların gelişimine yakından tanıklık etmişti. Yazara göre, şimdi anlatılan canavar tecavüzcüyle masum kız hikayesinden çok farklı bir algı söz konusuydu o zamanlar. Medya, antisemitist ve yabancı düşmanı tavrıyla, beyaz bir meleği kirlüten Polonyalı bir Yahudi imajı çiziyordu o dönem. Vidal için Polanski'ye karşı düşmanlık, yabancı düşmanlığından bağımsız değildi. 'Hippi' gibi serbest bir yaşam süren, 'Amerikan değerlerine' önem vermeyen ve garip adam yargıçlar için vahşi ve gayritabii bir varlıktı. Cezalandırılmalıydı. Bugün bu yabancı düşmanı ve antisemitist algı biraz kırılmışken, Polanski'nin o dönem nasıl da üstüne saldırdığı unutulmamalıydı.

SİNEMA TARİHİNDE YÖNETMENİN KENDİ YAŞAMINI FİLME ALMASI, KENDİ KARAKTERİNİ ANLATMASI DENİNCE AKLA İLK GELEN

karakterlerden biri Woody Allen'dir herhalde. Röportajlarda "Kendinizi mi oynuyorsunuz?" sorusu geldiğinde, Allen

bunu şiddetle reddeder. Filmlerde canlandırdığı nevroitik şehirli karakterlerin kendisiyle alakası olmadığını, bilakis gayet sakın ve düzenli bir yaşam sürdürdüğünü söylese de gazeteciler kendisine bu soruyu sormaktan bıkmazlar. Halbuki Woody Allen'in röportajları esnasındaki sıkılgan ve gelin itiraf edelim, biraz da sıkıcı tavrını gören herkes bunu sorgulamayı bırakmalıdır belki. Woody Allen'in kendi filmlerinde oynamasından dolayı kurmaktan çekinmediğimiz bu bağ, biraz naif bir çıkarımdır. Mesela Fellini'nin "Sekiz Buçuk"unda (Otto E Mezzo) veya "Tatlı Hayat"ında (La Dolce Vita) Mastroianni'nin karakterini gördüğümüz zaman, bu karakterin Fellini olduğunu düşünmekte biraz acele ediyoruzdur. Orson Welles, içgüdüsel dehasıyla bir röportajında, Fellini'nin esasen sevimli bir kasaba çocuğu olduğunu ve hep sevimli bir kasaba çocuğu olarak kalacağını söylemişti. Büyük şehri Roma'yı bu kadar romantize ederek, böyle bir karmaşa, neşe ve melankoli odağı haline getirerek ve giderek dinî metaforlarla Babil'e benzeterek anlatan bir adamın esasen kasabasında hayal kuran sevimli bir çocuktan başka bir şey olamayacağını düşünmüş olmalı Welles. Yönetmenin eseri ile biyografisi arasındaki bağı kurmak istiyorsak, gözümüze sokulan ve bizi aldatan öğelere değil, ayrıntılara bakmalıyız. Belki bir yönetmen kendini ne kadar gösteriyor ve stilize ediyorsa, o kadar saklıyordu. Bir yönetmen, kendini önemsizleştirdiği ölçüde, dikkati kendisiyle özdeşleştirebilecek karakterlerden çeldiği

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Çin Mahallesi

Kiraci'nın setinde

Frantic'in setinde Harrison Ford'la

ölçüde kendini anlatıyordu.

Polanski'ye dikkatlice bakalım. "Çin Mahallesi"nin (Chinatown) finalinin orijinal senaryoda 'mutlu son' ile bittiği bilinir. Polanski filmin finalinin değişmesinde ısrarcı olmuştur. Bu değiştirilmiş mutsuz son, genellikle 1969'da eşi Sharon Tate'in Charles Manson çetesi tarafından vahşice öldürülmesine bağlanır. Bu bağlantı makul görünüyor. Lakin daha dikkatli bakıldığında, Polanski'nin mutsuz sonu, kendisiyle ilgili bir başka şeyi ele veriyor. Filmin unutulmaz son cümlesi: "Unut gitsin Jake, Çin mahallesi işte!" Okuyucuları dikkate davet ediyoruz. Filmin final sahnesi film boyunca bahsi geçen ama ilk defa gördüğümüz Çin mahallesinde geçer. Sahneyi dikkatle izlediğimizde göze çarpan özelliklerden bir tanesi, John Huston'un canlandığı Noah Cross'la kızı arasındaki hesaplaşma başladığı noktadan itibaren, filmin esas oğlanı dedektif Gittes'in (Jack Nicholson) olaylara dahil olmamasıdır. Pasif bir izleyici konumundadır. Gözünün önünde vuku bulan trajedinin ardından, filmin son cümlesi çarpıcıdır. Yapılabilecek bir şey yoktur çünkü burası Çin mahallesidir. Yapılabilecek en iyi şey, unutmak, boş vermek, burasının Çin mahallesi olduğunu, bu gerçek karşısında kahramanın güçsüz olduğunu kabullenmektir.

1969'daki trajedi yaşandığında, Polanski yurtdışındaydı. Olaydan sonra ABD'ye geri döndüğünde, medya çevresinde tam bir tantana yaratmaya başladı. Polanski, dekadan hayat tarzı ve yabancılığıyla, nerdeyse suçlanacak hale gelmişti. Başına gelenleri 'hak etmiş' gibi bir hava yaratıldığı sonradan çok yazılmıştı. Bu trajedinin ardından Polanski, 1974'te "Çin Mahallesi"ni çekmek için geri dönmek üzere Amerika'dan uzaklaştı. Besbelli ki birisi omzundan tutup, "Unut gitsin, yapabileceğin bir şey yok, burası Hollywood!" demişti ona. Filmin finalini bu şekilde okuduğumuzda, sadece Sharon Tate'in ölümünün yarattığı sarsıntı ve karamsarlığın bir sonucu olmaktan çıkıp, çok daha kişisel bir itirafa dönüşüyor: Roman Polanski, yıkımdan kurtulabilmek için nasıl kaçtığını anlatıyor. Sharon Tate'i, hikayesini, trajedisini nasıl kafasından sildiğini anlatıyor. Yıllar sonra bir röportajda kendisine Sharon Tate vakasını nasıl hatırladığı sorulduğunda, çok geride kalmış bir anı gibi gördüğünü söylemişti Polanski. Bu olayı nasıl atlattığını anlamak istiyorsak, "Çin Mahallesi"nin oynadığı bu kilit rol üzerine düşünmek çok yersiz değil herhalde.

Sharon Tate

YÖNETMENİN YAŞI KÜÇÜK KIZLARLA OLAN MACERASI, HOLLYWOOD'DAKİ SKANDALDAN İBARET DEĞİLDİ. "TESS"İ ÇEKTİĞİ

esnada henüz 15 yaşında olan Nastassja Kinski ile bir 'aşk' yaşamaktaydı. Kafayı Polanski'ye takmış bir savcı, bu durumu açıklamak için gerekli malzemeyi Polanski'nin filmlerinden toparlamıştı: "Korkusuz Vampir Avcıları"nda (The Fearless Vampire Killers) Sharon Tate ve bizzat Polanski'nin canlandırdığı masum ve habersiz kurbanların dejenere vampirler tarafından saldırıya uğraması gibi sahneleri 'işaretler' olarak yorumluyordu. Hukukçu olmayan biri bile suç peşinde bir savcının arada sırada doğru bir şey söyleyebileceğini varsayamaz mı? Her halükarda, "Tess" in setindeki Nastassja Kinski'nin aynen canhıraş vampirden kaçan Polanski gibi koşturup döne dolaşa gene Polanski'nin karşısına çıktığını düşünmek, biraz alaycı da olsa komik.

Gore Vidal'ın çizdiği yabancı garip adam Polanski portresi üzerinden filmlerine baktığımızda, kimi otobiyografik öğelerin hayaletleriyle karşılaşırız sıklıkla. Polanski, evini ilk önce çocukluğunda kaybediyor. Varşova gettosunda ailesinden kopuyor. Polonya'da büyüüp bir zaman

sonra oradan da kaçıyor. Paris'e geldiğinde çok uzun süre kalamıyor. Bir süre sonra Hollywood'a gidiyor. Hollywood'daki evini nasıl şiddetle kaybettiğini de biliyoruz. Tüm evsizliğine rağmen ilginçtir ki Polanski evleri klostrofobik değildir. "Tiksinti"de (Repulsion) Carole (Catherine Deneuve), kendini bilerek eve hapseder. Onun için klostrofobik olan sokaklardır. Evine tıklır ve içeri giren hiçbir şeye tahammül edemez. Yalnız bırakılmak ister sadece. "Rosemary'nin Bebeği"nde (Rosemary's Baby) Rosemary (Mia Farrow) için yerleştikleri ev rüyalarındaki evdir. Kocası Guy (John Cassavetes) eve aslında sadece onun arzusunu tatmin etmek için girer. Rahatsız edici komşular, kısa süre sonra bu evin içindeki hayata nüfuz edeceklerdir. Polanski'nin belki de bir yanlış anlama sonucu en klostrofobik filmi olarak görülen "Sudaki Bıçak"taki (Nóż W Wodzie) bot, esasen oldukça geniş açılı bir kamerayla filme alınmıştır. Sorun botun klostrofobik olması değil, bir yabancı tarafından işgal edilmiş olmasıdır gene. "Kiracı"da (Le Locataire) Polanski'nin canlandırdığı Trelkovsky eve bir türlü tam olarak yerleşemez. Diğer kiracılar kendisine karşı bir komplo içerisindedir ve evin eski kiracısı komada yatmakta olduğundan evden birden

çıkma zorunda kalma ihtimali yüksektir. Ev temasının tekrarlandığı son filmi "Piyanist"i (The Pianist) hatırlayalım: Nazilerden kaçan Wladyslaw Szpilman (Adrien Brody) boş bir eve saklanır saklanmasına ama komşular varlığından haberdar olmamalıdır. Tek sığınağı olan ev kendisine yeterli bir korunak olamayacaktır yine. Ev, Polanski filmlerinde hep dışarıdan tehdit altındadır. Karakterler evi dış dünyaya karşı izole etmeye çalışır ama bir türlü beceremezler.

Polanski'nin fırtınalı yaşamı göz önünde bulundurulduğunda ön plana çıkan bu ev teması şaşırtıcı değil. Şaşırtıcı olan, bu temayı ele alış biçimi denilebilir. Saldırıya uğrayan ev Hollywood filmlerinde çok sık rastlanılan bir şablon. Steven Spielberg filmlerinde, dışarıdan gelen saldırıyla birbirine yaklaşan aileler görürüz. Ev her daim tehdit altında bir yerdir. Onu koruyabilmek için bir araya gelinir. Polanski'nin farkı belki de 'ev' ve 'korunma' duygusunu bir illüzyon olarak göstermesindedir. Filmlerinde evi tehdit altında olan karakterle özdeşleşmeyiz. Bu karakterin ev saplantısına bir süre sonra yabancılaşırız. Kendi evini koruma paranoyası Polanski'nin koyduğu mesafeyle izlendiğinde komik bir boyut kazanır.

Üst üste evini kaybetmiş ve trajediler yaşamış olan Polanski, bu mesafeyi nasıl koruyabilmiştir? Neden Spielberg filmlerindeki gibi ev özlemi saf ve dokunulmamış değildir. Spielberg evlerindeki sıcak yuvalara duyulan özleme kıyasla, Polanski karakterlerinin ev özlemi hep bir illüzyondur. Bu, belki de bir kendini inandırma biçimidir? Polanski, hayatta yaşadığı boşlukların, eksikliklerin açıklamasını, hesabını filmlerinde yapar belki de: "Çin Mahallesi"nde Sharon Tate'in ölümüyle başa çıkmanın yolunu kendi kendine telkin eder. Kadere karşı elinden bir şey gelmediğine kendini ikna eder. Evsizliğini, yersiz yurtsuzluğunun getirdiği yokluğu bir illüzyona bağlar. Belki kendini ev diye bir yerin olmadığına ikna etmeye çalışır. Kendi talihsizliği ile alay etmekte bulur Polanski kurtuluşu sanki. "Korkusuz Vampir Avcıları"nda vampirlerin masum kurbanlarına yaklaşmasındaki komikliği düşünelim. Kurbanlar saf ve kasıtlı halleriyle, bir türlü rahatlayamazlar. Hayat bir tecavüzse eğer, zevk almaya bakmak varken gitgide kasılmak yanlıştır Polanski'ye göre. Bir ev özlemine takılıp o evi yok edecek güçleri kendine davet etmektense, vampirlerin balosuna katılmak daha makuldür. [2]

DEHŞET YOLCULARI

Keanu Reeves'li Jan De Bont filmi "Hız Tuzağı"nın (Speed), 1953 yapımı Henri-Georges Clouzot'un bu başyapıtıyla ne ilgisi var? İzledikten sonra cevabını vermek çok basit; bu olmasaydı, o olmazdı! İşte karşınızda sinema tarihinin en heyecanlı filmlerinden biri...

FRANSIZ YÖNETMEN HENRI-GEORGES CLOUZOT, DAHA ÇOK 1955'te çektiği ve Hitchcock filmlerine benzetilebilecek "Şeytan Ruhlu İnsanlar"la tanınır. Oysa ondan iki sene önce Berlin, Cannes ve BAFTA'nın büyük ödülleri kazanan "Le Salaire De La Peur" ile sinema tarihine bir başyapıt kazandırmıştı. Clouzot'un bugünün aksiyon filmlerine bile ilham kaynaklığı yapan filmi, cesaret, korkaklık, umutsuzluğun ve para kazanma hirsının insanlara yaptığı etkiyi heyecanlı bir hikaye eşliğinde anlatır.

Sam Peckinpah'ın "Vahşi Belde"sine ilham kaynaklığı yapmış mıdır bilinmez ama film dört böceği birbirleriyle savaştıran bir köylü çocuğunun görüntüsüyle açılır. Zaten sonra dört adamın bir petrol şirketi tarafından bir ölüm-kalım savaşının içine nasıl da atıldığına şahitlik edeceğizdir. Güney Amerika'da küçük bir köyde sıkışıp kalmış dünyanın pek çok yerinden gelmiş göçmen işçiler, ülkelerine geri dönebilmek için para kazanmak zorundadırlar. Ancak bölgede para kaynağı olarak sadece Amerikalı bir petrol şirketinin rafinerisi vardır. Orada da hepsine yetecek kadar istihdam yoktur. Gerçekleşen bir kazada yanan bir kuyunun kapatılması için gereken patlayıcıyı yani çok hassas taşınması gereken nitrogliserini kamyonlarda sarsmadan taşıyabilmeleri için aralarından dört adamı kiralar şirket. Ancak biz daha bu safhaya gelebilmek için bile bu adamlarla yaklaşık 60 dakika geçirmek zorundayızdır...

Clouzot, kazanın ortaya çıkışına kadar tam 37 dakika bu küçük kasabada hapsolmüş sıkıntılı adamların dünyasını bize resmeder. Açık bir hapisaneyi andıran köyde başıboş dolaşan adamlarla dolu bu kavşak noktasında

fazlasıyla vakit geçiririz, onları tanımak ve biraz da onlardan nefret etmek için. Bu adamlardan dördü bizim için önemlidir: Korsikalı Mario (Yves Montand), İtalyan Luigi (Falco Lulli), Alman Bimba (Peter Van Eyck) ve Fransız Jo (Charles Vanel).

Clouzot'un kahramanlarına olan yaklaşımı farklı yorumlara açıktır sanki. Kasabanın tek pansiyonu ve barında çalışan Linda'nın (yönetmenin karısı Vera Clouzot) Mario'ya olan aşkı ve düşkünlüğü Mario'yu çok sıkır... Onun oradaki tek güzel şey olan Linda'ya karşı tavırları izleyicinin asabını bozacak kadar aşağılayıcıdır. Mario'nun diğer erkeklerle olan ilişkileri Linda'yla olandan çok daha iyidir genelde... Zaten Luigi ile birlikte küçücük bir odada yaşamaktadır. Bir süre sonra da kasabaya gayet fiyakalı bir şekilde gelen Jo'nun peşine takılır ve onun dibinden ayrılmaz. Hatta kamyonla yola çıktıklarında Linda'yı resmen çamurların içine atarak seçimini belirtir! Luigi'nin Mario ve Jo ilişkisindeki kıskançlığı ise yadsınamaz bir abartıdadır... Resmen Mario için Jo'nun karşısına çıkar. İki erkek Mario'nun arkadaşlığı için birbirlerine girerler.

Filmin ilk saatinin ardından iki kamyon yola çıkar. İlk önce varan kamyonun şoförleri, adambaşı 2 bin dolar kazanacaktır. Bir tanesinin yetişmesi yangını söndürmek için yeterlidir. Kapitalist petrol şirketinin insanları bu intihar yarışına sürüklemesi kadar, oradaki insanların mantıkdışılığı baştan belli olan bu görevi kazanabilmek için her şeylerini gerçekleriyle keşiştiği acı meselelerindendir. Bundan sonrası o tarihlerde az görünür bir sinema ve gerilimli bir tempo içerir.

40 mili geçmemeleri, yolun bazı

yerlerinde de durmamaları gerekmektedir. Bu ölüm-kalım yarışının içinde dört şoförün birbirleriyle olan sosyal gerilimlerinin dışında, onların kazanma hırısı, cesaret-korkaklık arasında gidip gelen tansiyonlarının yanı sıra yol boyunca karşılarına çıkan çukurlar, bozuk yollar, bayırlardan yuvarlanan taşlar, yıkılmış köprüler hep onların işini güçleştiren engeller olarak karşılarına çıkmaktadır. Bunların her biri filmin gerilim dozunu da giderek artırır.

Bu yolculuk süreci içinde son derece 'erkek' bir şekilde hikayeye dalan ve Mario'ya Linda'yı bile unutturan Jo'nun giderek dağılıp, yaşlı, bitmiş ve korkak bir adama dönüşmesi; geveze, saf ve pasif gibi görünen Luigi'nin giderek daha da mücadeleci olması hatta 'erkekleşmesi'yle paralel bir seyirde gelişir. Mario da Jo'ya olan inancını yitirip (hatta ona çok ağır bir hasar vererek) yeniden Luigi'ye doğru meyletmeye başlar...

Finalde kutlama görüntüleriyle birleştirilen, Mario'nun giderek çığırından çıkışı ve hikayenin sonuna sarsıcı bir nokta koyan tavırları ise asla günümüz Hollywood filmlerinde göremeyeceğiniz yaklaşımdır. "Dehşet Yolcuları", o kadar sürprizli planlara sahiptir ki, sanki 2000'lerde çekilmiş gibi bir his bırakır seyircide.

Film, anti-kapitalist yaklaşımı ve Vera Clouzot'un barda yerleri silerken Mario ile yaptığı sohbet, zamanına göre hayli seksi görüntüsünden dolayı Amerika'da kırıparak gösterilmişti. Filmin William Friedkin imzalı pek çok yan komployla desteklenmiş 'yeniden çevrim'i "Sorcerer" ise kötü olmamakla birlikte, yine tipik Amerikalı-Avrupalı bakış açısını karşılaştırmamıza sebep olacak cinsten bir filmidir... [1]

SUDAKİ BİÇAK

HAYATI BİR 'KAHIR RAPSODİSİ'NDEN FARKSIZ GELİŞEN, ŞU SİRALARSA BU rapsodinın son notalarında 'tutsak' olan Roman Polanski'nin yönetmenlik kariyerinin nerelere gideceğinin işaretleriyle dolu bir ilk film "Sudaki Bıçak". Her daim 'arızalı' bir sinemacı olduğunu gösteren usta, daha ilk hamlesinden 'adam olacak çocuk'un sağlam (ama rahatsız) ipuçlarını veriyor bizlere.

Arabalarıyla yol alan bir çiftin görüntüleriyle açılıyor film; Andrzej ve Krystyna... Göle bir günlük tatil için gittiklerini hissettirmiyorlar bize, aralarında belli bir gerginlik var... Erkek, kadına hükmetme telaşında... Sonra karşlarına genç bir adam çıkıyor, onu da alıp yola devam ediyorlar, ardından da üç kişilik 'gergin' bir tekne gezisine uzanıyor beraberlikleri...

Polanski, üç ana karakterden başka kimseyi görmediğimiz bu ilk uzun metrajlı çalışmasında, her bir karakterin motivasyonları üzerine sağlam cümlelerle kaleme aldığı metne sırtını dayarken, onların kadın-erkek ilişkilerinin 'doğal' gerginliğiyle tırmanan 'eylem trafiği'ni merkeze oturtuyor. İki erkeğin bir tür 'güç gösterisi'ne girişmelerinin müsebbibi olarak tabii ki 'kadın'ı gösteriyor yönetmen, ama bunu 'kadını suçlayarak' yapmıyor. Aksine onu belli bir noktaya kadar onu 'etkisiz eleman' gibi kullanıyor, alttan alta yükselen gerilimi de tetikliyor bu durum, iki erkeğin 'sidik savaşı'yla oyalıyor bizleri.

Orta yaşlı adam, genç kadın ve genç erkekten oluşan 'klasik üçlü'yü kullanmakta herhangi bir beis görmüyor Polanski filminde, klişeler üzerinden gideceğinin işaretlerini verirken 'çekingen' davranmıyor. Ancak bunun bir 'ters köşe' hamlesi olduğunu öğrenmekte gecikmiyoruz. Klasik formu kendince yorumluyor yönetmen ve bu üçlü arasındaki gerilimi minik dokunuşlarla tırmandırıyor, filmin büyük bir bölümünde 'ihtiras fırtınası' estirmekten özellikle kaçınıyor. Hangi yaşta olursa olsun bütün erkeklerin kadınlar karşısında 'şov yapma' meraklarını didikliyor, onları 'olduklarından

farklı' noktalara savuran bu özelliklerinin üzerinde tepiniyor.

Filmin adına da nüfuz eden 'bıçak' da önemli bir yer tutuyor tabii bu hikayede. Genç adamın zaman zaman göstermekten 'gurur' duyduğu bıçağı, onun zayıflığını örtmek için bir araç oluyor bir bakıma, 'erkeklik' simgesi gibi duruyor. Aynı bıçak, hikayenin gidişatı içinde çeşitli şekillerde karşımıza çıkıyor ve her defasında 'ezici' anlamlar üstleniyor. Öte yandan bu bıçağın 'zararsız' olduğunu da görüyoruz film boyunca; iki erkeğin (erkek kavramının) 'korkaklığı'nı tescilliyor böylece Polanski. Kadınsa bu iki 'korkak'ın arasında giderek yüceliyor, onları teslim alıp istediğini yaptıracak konuma oturuyor.

Genç Polanski'nin hikaye anlatımındaki derinliğine şapka çıkarıyoruz "Sudaki Bıçak"ı izlerken, ama sinematografik hamleleri de en az bunun kadar derinleşiyor gözümüzde. Neredeyse tamamı gölün ortasında bir teknede geçen film, böylesi 'sınırlı' mekan kullanımına karşın 'sınırlarından arındırılmış' bir görsel zenginliği de getiriyor peşi sıra. Tekne dışından ya da içinden yapılan bütün çekimlerde karakterlerin 'kapan'a kısıldıklarını hissediyoruz, onların çıksızlığını biz de yaşıyoruz adeta. Jerzy Lipman imzalı siyah-beyaz görüntüler, bir yandan gölün yaşattığı uçsuz bucaksızlığın üzerinde yapılanırken, öte yandan da teknenin daracık kabinine girip klostrofobik bir atmosfer yaratabiliyor.

Bir yönetmenin daha ilk filminde 'neredeyse bir başyapıt'a ulaşmasına ender rastlanır. Roman Polanski, minimal duvarlar arasına sıkıştırdığı "Sudaki Bıçak"la bunu başarıyor, hatta bir miktar da öteye geçiyor. Sonraki yıllarda oluşturacağı kendine has 'kimlik'i de yağurmaya başlıyor burada. Özel hayatının ona yaşatacakları üzerine de göz ardı edilemeyecek bir 'kehanet'te bulunuyor bir bakıma... [2]

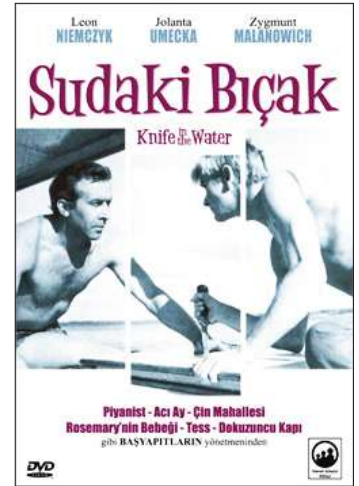

Polanski'nin iki erkek arasındaki 'sınıfsal çatışma'ya özel bir vurgu yapmaması, filmi didaktik bir yapıdan kurtarıyor.

Üçlü arasındaki tansiyonu belirleyen 'mikado' sahnesinde başka bir araç (oyun) kullanılabildi sanki!

ORJİNAL ADI Nóz W Wodzie
YÖNETMEN Roman Polanski
OYUNCULAR Leon Niemczyk, Jolanta Umecka, Zygmunt Malanowicz
YAPIM/SÜRE 1962 Polonya, 90 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.33:1, 2.0 DD Lehçe ve Türkçe
ŞİRKET As Sanat

Bıçak, gidişatta çeşitli şekillerde karşımıza çıkıyor ve her defasında 'ezici' anlamlar üstleniyor.

FELEKTEN BİR GECE

ORJİNAL ADI The Hangover

YÖNETMEN Todd Phillips

OYUNCULAR Bradley Cooper, Ed

Helms, Zach Galifianakis

YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 95 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD

İngilizce ve Türkçe

ŞİRKET Tigon

Coen kardeşlerin komedi anlayışına çok yakın bir yerde duruyor film...

BİR GECEDE SUDAN ÇIKMIŞ BALIĞA DÖNEN KARAKTER KOMEDİLERİ, "GEÇ Saatler"den "Çok Fena"ya kadar belli bir aşinalıktan beslendiler ve slapstick komedilerden yadigar kalan 'felaketler zinciri' ögesini alevi biraz ağır yanan bir mizah unsuru olarak kullanmalarıyla çok tutuldular.

Amerikan seyircisi, gençlik komedileriyle tanınan, hatta "Borat"ın senaryosuna da emeği geçen yönetmen Todd Phillips'in filmi, yine aynı sebeplerle neredeyse anında kült ilan etti. Film çok sevenler olduğu kadar nefret edenleri de olduğu söyleniyor, ama bu kadar kesin bir ayrıma ihtimal vermek biraz güç. Her komedi gibi, herkeste farklı olan K-noktanıza temas edip sizi ya çok güldürür, ya da hiç güldürmez, hepsi bu.

Filmin ilginç yanı, Coen kardeşlerin komedi anlayışına çok yakın durması. Beri yandan, aynı hikaye adeta yeni bir komedi akımı yaratan Judd Apatow'un elinde neye dönüşürdü, insan merak etmeden duramıyor. Hikaye Coen'lerin öyküleri kadar absürd ve takibi zor olabilir, ama

Apatow'un kiler kadar cesur olmadığı da ortada.

"Amerikan Pastası" serisiyle büyümüş ve şimdi orta yaşa yaklaşmış bir kitlenin mizah arayışına mükemmel yanıt verdiği de söylenebilir. O serinin doyurduğu ergenlik hayalleri artık geride kaldı, ama dağıtma fantezisi hâlâ geçerli. Nitekim karakterlerimiz de evlilik öncesi son fanteziyi yaşayacağım derken öyle bir dağıtıyorlar ki, içlerinden biri düşüne beş saat kala ortadan kayboluyor ve diğer üçü hiçbir şey anımsamıyor.

Las Vegas'ın en lüks otelinin suit odasında kalan ve dağıtma hayalini de bu kentte gerçekleştiren adamlardan bahsediyoruz. Ed Helms, Harold Ramis'in 80'lerdeki halini andırıyor olabilir, Galifianakis de sıra dışı bir seksapel yayarak "Kim bu adam?" dedirtebilir, ama bu adamlarla gerçekten özdeşleşmek biraz zor. [1]

Kahramanların nasıl bu hale düştüklerini merak etmemek imkansız.

Son kırk beş dakikasında fena sarkıp zorlamaya dönüşüyor.

ROCK'N ROLL TEKNESİ

ORJİNAL ADI The Boat That Rocked
YÖNETMEN Richard Curtis
OYUNCULAR Philip Seymour Hoffman,
 Bill Nighy, Rhys Ifans, Nick Frost
YAPIM/SÜRE 2009 İngiltere-ABD, 129 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD
 İngilizce (T.A.)
ŞİRKET Kanal D Home Video

Seks,
 uyuşturucu,
 alkol ve
 rock'n roll...

BAZI FİLMLER VARDIR, HİKAYESİNİN TEMSİL ETTİĞİ DEĞERLERE ÖNEM verdiğiniz için adeta maça 1-0 önde başlar. İlan edilmiş olmasına rağmen yerli filmler yüzünden kendisine takvimde yer bulamayan "Rock'n Roll Teknesi" işte öyle filmlerden. Kendi türünün en iyilerinden biri olan "Aşk Her Yerde"nin yönetmeni Richard Curtis'e zaten baştan teslimiz. Ayrıca 1960'ların sansürcü ve bağnaz İngiliz yönetimine karşı rock müzikle savaş açan korsan radyocuların özgürlükçü mücadelelerine nasıl karşı durabilelim ki?

Varsın hikaye kopuk kopuk ilerlesin, hükümetin en komik görünümlü adamı (Kenneth Branagh) deniz ortasından yayın yapan bu korsan radyonun peşine düşüp sitcom karakteri gibi karikatürize sahnelerde gözüksün, hikayenin 1966'da geçiyor olmasına rağmen daha o tarihte yayımlanmamış birkaç 'single'ı da bize yedirsın (bkz. Cat Stevens şarkısı "Father And Son" - 1970), uyuşturucu, seks, alkol ve rock'n roll ile dolu bir gemiye bakır bir genci sokarak bu

güzelim hikayeyi zaman zaman "Amerikan Pastası" tadına indirgesin, yine de sevmemek, eğlenmemek mümkün değil bu filmde. Özellikle de 30'lu yaşlarınızın sonlarındaysanız ve rock müziğin bugününden ziyade hâlâ geçmişle ilgiliyorsanız...

Bugünün Türkiye'sinin bile kolayca ders çıkarabileceği durumlar anlatılıyor filmde. "Hükümet olmak demek bir şeyden hoşlanmadığın zaman yeni bir yasayla onu yasa dışı ilan etmektir" diyen bir bürokratı ve "Hükümetler insanların özgür olmasından hoşlanmaz" diyen bir DJ'i var filmin! Rock müziğin tırmanışa geçtiği zamanda BBC'nin günde sadece 45 dakika pop müzik çalması, yöneticilerin müziğin kışkırtıcılığından korkması ne kadar manidar! Ve filmin son derece görkemli çekilmiş insana umut veren o nefis finali... Seyredin ve "Ah o gemide ben de olsaydım!" deyin...[\[1\]](#)

Philip Seymour Hoffman, bir kez daha nefis bir performansla filme ciddi bir karizma katıyor!

Arkadaşlarının sevdiği kızları ayartıp onlarla yatan DJ'ler, "DJ'den dost olmazmış" dedirtiyorlar!

GİZLİ GERÇEKLER

ORJİNAL ADI Nothing But The Truth

YÖNETMENLER Rod Lurie

OYUNCULAR Kate Beckinsale, Matt

Dillon, Angela Bassett, Alan Alda

YAPIM/SÜRE 2008 Amerika, 108 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce

ve 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Tigon

Gözden kaçmaması
gereken, sürpriz
derecede iyi bir filmle
karşı karşıyayız.

DÖĞRUDAN VİDEOYA SUNULAN
FİLMLER HEP ŞÜPHE UYANDIRIR.

Ya yapım kaliteleri düşüktür ya da çok tutan bir filmin kötü çevrilmiş devamıdır. "Gizli Gerçekler" de böyle bir film. Fakat şüpheler filmin ilk dakikalarında yok oluyor. Muazzam derecede iyi bir filmle karşı karşıyayız. 11 Eylül sonrası Amerikan ulusunun içine sürüklendiği paranoya ve içe kapanma atmosferini kullanarak anayasal özgürlükler ile o muğlak 'ulusal güvenlik' söylemini karşı karşıya getiriyor film. Amerikan hukukunun adaleti değil statükoyu korumaya yönelik yapısına, basın özgürlüğünün cendere gibi sıkışmışlığına kamera tutuyor.

Haklılarla güçlülerin mücadelesini, haber kaynağını asla ele vermeyen onurlu bir gazetecinin yanı başından anlatan film, en çok 10 yıl önceki "Köstebek"e (The Insider) benziyor. Yönetmen ve senarist Rod Lurie oldukça zeki bir film ortaya koymuş. Seyircinin zekasını da asla küçümsemiyor. Bununla birlikte çok fazla fikir ve

durum ortaya attığı için yapının birden çok yöne gitmeye çalışıp yalpaladığı da oluyor. Öykü, başkana suikast ve ardından gelen dış müdahale ile 11 Eylül alegoris gibi başlıyor. Ardından bu müdahaledeki usulsüzlüğü ortaya çıkarıp bir CIA ajanını deşifre ederek milli güvenlik açısından suç işleyen gazetecinin duruşma sürecine geçip bir mahkeme dramasına dönüşüyor. Derken filmin neredeyse tüm ikinci yarısı hapisane filmi gibi ilerliyor. Bu handikaba karşın davasından dönmeyen gazeteci Kate Beckinsale başta olmak üzere üstün performanslarıyla oyuncular anlatımı dinamik tutuyor. Matt Dillon'un sinsi ve hesapçı savcı rolünde ortaya koyduğu çalışma eşsiz. Belki bir tek Alan Alda'nın snob bir avukatken davaya baş koyup hayrına çalışmaya başlamasındaki katarsis aceleye getirilmiş sayılabilir. [A]

👍 Alan Alda'nın Yargıtay önündeki monologu hukuk kavramı üzerine bir ders niteliğinde.

👍 Hapishanedeki röportaj sahnesi gibi öyküye hizmet etmeyen ayrıntılara vakit harcanmış.

ESRARENGİZ KADIN

ORJİNAL ADI La Sconosciuta
YÖNETMEN Giuseppe Tornatore
YAPIM/SÜRE 2006 İtalya-Fransa, 115 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İtalyanca
ve 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET As Sanat

GIUSEPPE TORNATORE'Yİ "CENNET Sineması" (Nuovo Cinema Paradiso) ya da "Herkesin Keyfi Yerinde" (Stanno Tutti Bene) gibi keyifli filmlerinden tanıyanlar için tam bir şok "Esrarengiz Kadın". Aslında bunu 'kötü' anlamda da düşünmemek gerek, zira usta yönetmenin 'gerilimli' atmosferlerde de başarılı olabileceğini gösteriyor bu çalışma.

Rus aktris Xenia Rappoport'un canlandırdığı Irena adlı bir göçmenin, geçmişinden gelen 'çocuk' temelli 'karanlık sırlar'la birlikte İtalya'da yaşadığı gergin hikayeyi yansıtan film, entrikanın derinliği ve bu derinlik içinde uyumla raks eden sinemasal unsurlarıyla değerli bir yapım kimliği taşıyor. Adım adım ilerleyen, acele etmeyen, ama her adımda gerilimi tırmandıran Tornatore anlatımı, özellikle baş karakter çevresindeki halkın bütün elemanlarına hakim bir görüntü çiziyor. Onun attığı her adımın bıraktığı izi takip etmemizi kolaylaştıran bir yaklaşımı var yönetmenin.

Polisiye örgüsünü de doğru iplerden çekerek olgunlaştıran "Esrarengiz Kadın", İtalyan sinemasının Ferzan Özpetek'e mahkum olmadığını da hissettiriyor bir yandan. **Murat Özer**

 Filmin geriye dönüşlerle tamamlanan yapısı, bu durumu kendi yararına kullanmayı başarıyor.

 İspanyol sinemasının önemli aktrislerinden Angela Molina, yeterince iyi değerlendirilemiyor burada.

ZEKA PIRILTISI

ORJİNAL ADI Flash Of Genius
YÖNETMEN Marc Abraham
YAPIM/SÜRE 2008 ABD-Kanada, 119 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İngilizce
ve 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET Kanal D Home Video

ZAMAN AYARLI OTO SİLECEĞİNİ İCAT eden, ama icadını dev bir şirkete kaptıran Bob Kearns'ün gerçek olaylara dayalı öyküsünden birkaç tane iyi ders çıkarmak mümkün. Bir: İyi bir senaryo için iyi araştırılmış haber makalelerini de okumak gerekir. İki: Her hayattan film olmaz, ama haksızlığa uğrama faktörü, ortaya sürükleyici bir film çıkarmak için iyi bir nedendir. Üç: Tutunamayan karakterlerin öykülerini anlatacaksanız, ilk rol vermeniz gereken kişi Greg Kinnear'dır. "Zeka Pırlıtısı" (Flash Of Genius) gerçek bir öyküye dayanmasa, dönüp dolaşıp mutlu sona bağlanmasını bir Hollywood zorlaması olarak yerden yere vurabiliriz, ama elimiz kolumuz bağlı. Filmin yaklaşık son bir saati tam bir mahkeme dramına dönüşse de, tökezlemeden perdeyi kapatmayı başarıyor bu çalışma. Greg Kinnear, oynadığı filmlerde hep aynı adamları canlandırıyor gibi görünebilir size. Öyleyse, "Zeka Pırlıtısı"nda canlandırdığı karakter yaşlandıkça performansının nasıl derinden derine değiştiğine lütfen dikkat ediniz. Bundan sonra artık yerli sinemacılarımızdan 'ince belli çay bardağını icat eden adam'ın filmini çekmelerini bekliyoruz! **Kerem Sanatel**

 'Dev şirketi köşeye sıkıştıran sıradan adam' entrikası epey kıskırtıcı.

 Finale doğru "Var Mısın Yok Musun" yarışmasına benziyor film.

SMILLA VE KARLAR

ORJİNAL ADI Smilla's Sense Of Snow
YÖNETMEN Bille August
YAPIM/SÜRE 1997 Danimarka, 116 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce
ve 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET As Sanat

90'LARIN SİNEMASINDAN ÇOKÇA İZ taşıyan "Smilla Ve Karlar" (Smilla's Sense Of Snow), bir karakter draması olarak başlıyor. Lakin Grönland'ın Inuit yerlilerinden bir çocuğun ölümü Smilla'yı araştırmaya sevk edince kendimizi bir polisliye buluyoruz. Örtbas edilmeye çalışılan bir cinayet, karanlık bir işadamı ve geçmişi sorunlu dedektifle basbayağı kara film sularındayız artık. Tabii 90'ların sinemasının reform anlayışı filmi klasik bir kara film olmaktan son derece uzağa taşıyor. Evvela karlarla kaplı bir coğrafyayı mesken tutuyor Bille August. Dedektifi ise geçmişiyle yüzleşemeyen soğuk bir kadın olarak belirliyor. O dönemin klasik televizyon dizisi "X-Files" tarzı bir bilimkurgusal entrika da öyküye bulaşmadan edemiyor. Öykü ilginç fakat senaryoda epey zayıflıklar göze çarpıyor. Yönetmen de bunun farkında ve içerikten çok stili ön plana çıkararak filmin çalışmasını sağlıyor. August en çok atmosfere ve görselliğe yaslıyor sırtını burada. Ne yazık ki oyunculuklardan da destek almayı başaramıyor. 'Fakir adamın Juliette Binoche'u Julia Ormond, cana getirdiği buz gibi karakterle bu tuhaf polisiyenin tek iyi oyuncusu.

Kemal Ekin Aysel

 Örtbas operasyonu adım adım açığa çıkmaya başladığı andan itibaren film dinamizm kazanıyor.

 Senaryonun ve özellikle finalin zayıflığı filmin görsel kalitesini harap ediyor.

KESİŞEN YOLLAR

ORİJİNAL ADI Reservation Road
YÖNETMENLER Terry George
OYUNCULAR Joaquin Phoenix, Mark Ruffalo, Jennifer Connelly
YAPIM/SÜRE 2007 ABD, 98 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İngilizce ve 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET As Sanat

Dramatik ama
 eski bir hikayeye
 heyecansız bir
 yaklaşım...

DÜNYANIN EN ACI OLAYLARINDAN BİRİ BU FİLMDE ETHAN (PHOENIX) ADLI adamın başına geliyor. Ve aynı olay karşı tarafta bir başka adamın (Ruffalo) ömrü boyunca yakasını bırakmayacak ve sürekli vicdanıyla boğuşarak yaşamasına sebep olacaktır. 10 yaşında bir çocuğun ölümüyle sonuçlanan vur-kaç vakası iki babayı karşı karşıya getiriyor "Kesişen Yollar" da. Aslında iyi niyetli bir adam olan Dwight'ın dikkatsizliği ve telaşı yüzünden Ethan oğlunu kaybediyor. Sonrasında son derece klişe sahneler birbirini takip ediyor haliyle. Üzüntü, kızgınlık, cenaze, yıkım, büyük bir yas, geride kalanların buhranlı günleri, kızgın ama çok kızgın bir baba...

"Hotel Rwanda"nın yönetmeni Terry George hikayeyi asla sürprizlerle beslemiyor. Aynı acı olayın iki ucundaki adamın yüz yüze gelmesini beklemekten başka bir malzeme veremiyor izleyicisine. Yapabildiği en büyük sürpriz de Ethan'ın kazaya sebep olan Dwight'ı bilmeden kendisine avukat olarak tayin etmesi. Bundan

sonrasında da hep malumun ilanını bekliyoruz. Yoğun duyguların alabildiğine yaşanacağı olaylar dizisini olabilecek en kestirme duygularla sunuyor bize yönetmen. Halbuki bunun karşılığını katbekat verecek oyuncu kadrosuna sahip. Nitekim elinde kendi kuşaklarının iki güçlü oyuncusu Phoenix ve Ruffalo'nun dışında Jennifer Connelly ve Mira Sorvino'nun olmasına rağmen...

Evlat acısıyla baş etmeye çalışmanın sinemada çok daha güçlü anlatıldığı filmler vardı. Mesela Sean Penn, "Tehlikeli Bekleyiş"te (The Crossing Guard; 1995) yönetmen; "Gizemli Nehir"de (Mystic River; 2003) de oyuncu olarak bu zor hikayelerin üstesinden ustalıkla gelmişti. Her iki filmde de bu acıyı izleyiciye yansıtmaya becerisi gösteren Penn'in yanına bile yaklaşamıyor Terry George "Kesişen Yollar" da.

İki başrol aktörün, her şeye rağmen kendilerini vererek gösterdikleri performans alkışı hak ediyor.

Jennifer Connelly'nin varlığı kendisine biçilmiş sınırlı karakteri yüzünden filme hiçbir şey katmıyor.

ALPHAVILLE

ORİJİNAL ADI Alphaville,
Une Étrange Aventure De Lemmy Caution
YÖNETMEN Jean-Luc Godard
YAPIM/SÜRE 1965 Fransa-İtalya, 95 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.33:1, 2.0 DD Fransızca (T.A.)
ŞİRKET Saga

PAUL ÉLUARD'IN 1926 TARİHLİ "ACININ Başkenti" adlı kitabından ve bu kitaba ismini veren şiirinden esinle yola çıkan Godard'ın 'bambaşka' bir bilimkurgu filmine ulaştığı "Alphaville", yasakların hüküm sürdüğü bir 'kent-devlet'e gelip, bölgeyi yönetenlere (temelde bu gelişkin bir bilgisayardır) karşı mücadeleye girişen 'Dış Ülkeler' ajanı Lemmy Caution'ın 'garip' serüvenini anlatıyor.

Bugünden bakıldığında fazlasıyla 'zayıf' bir teknolojiyle çekilmiş olsa da, özellikle "1984"vari yapısıyla dikkatleri çeken ve otoritenin karşısına dikilen görüntüsüyle toplumların 'yönetilme' zaaflarının üzerine giden film, bu atmosferi faşizme yaptığı göndermelerle de desteklemeyi ihmal etmiyor.

Amerikan 'film noir' (kara film) geleneğinden fırlamış tavırlarıyla öne çıkan Lemmy Caution karakterinde usta aktör Eddie Constantine, "Alphaville"nin 'yasak kelimeler'le tirmanan gerilimini ayakta tutan ön önemli unsur gibi duruyor. Godard'ın gözdesi Anna Karina da ona eşlik ederken 'ruhsuzluk' temelli kompozisyonuyla filme artı değer katan bir performansla ulaşıyor. Kısacası, oyunculuklarda da sınıfı geçiyor film.

Filmin Raoul Coutard imzalı görüntüleri, özellikle otel koridorlarında nefes anlar izlettiriyor bizlere.

Howard Vernon, Profesör Leonard Von Braun (Nosferatu) rolü için uygun seçim değilmiş gibi.

KADIN KADINDIR

ORİJİNAL ADI Une Femme Est Une Femme
YÖNETMEN Jean-Luc Godard
YAPIM/SÜRE 1961 İtalya-Fransa, 81 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 2.0 DD Fransızca (T.A.)
ŞİRKET Saga

ROMANTİK KOMEDİLERLE MÜZİKAL janrını bir araya getiren "Kadın Kadındır", Godard filmografisinde olduğu kadar Anna Karina'nın kariyerinde de önemli bir durak. Aktrise Berlin Film Festivali'nden 'en iyi kadın oyuncu' ödülü getiren yapım, kadın-erkek ilişkilerinin 'salakça' doğasını gözler önüne sermesiyle de ilgi çekiyor.

'Bebek' takıntılı Angela'nın, sevgilisi Émile ve ona âşık pozlarındaki Alfred arasında yaşadığı gerginlik pozisyonu resmeden film, ilişkilerde 'karar verici' gibi görünmesine karşın, nihayetinde 'boyun eğen' konumuna yerleşen erkek karşısında kadının hükümranlılığını tescilliyor bir bakıma. Karina'ya eşlik eden Jean-Claude Brialy ve Jean-Paul Belmondo da kadının isteklerini 'iplemez' görünen iki erkek karakteri lezzetli dokunuşlarla değerli hale taşıyorlar.

Sinemayı sokağa indiren Yeni Dalga'nın bayraktarlığını üstlenen filmlerden biri olan "Kadın Kadındır", karakterlerini Paris sokaklarında gezdirirken, bir yandan da iç mekanlarda 'teatral' bir atmosfer kurmayı deniyor. Böylece hikayenin kendi içinde yaşadığı 'tezatlıklar' üzerinden yürüyen bir çatıya ulaşmayı da başarıyor. Godard'ın 'zirve' yapıtlarından diyebiliriz rahatlıkla.

François Truffaut filmlerine yapılan göndermeler, filmi daha da keyifli hale getiriyor.

Erkeğin kadına bakışını sabitleme işlevi üstlenmesi gereken striptiz kulübü sahneleri biraz zayıf kalıyor.

ÇILGIN PIERROT

ORİJİNAL ADI Pierrot Le Fou
YÖNETMEN Jean-Luc Godard
YAPIM/SÜRE 1965 Fransa-İtalya, 106 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 2.0 DD Fransızca (T.A.)
ŞİRKET Saga

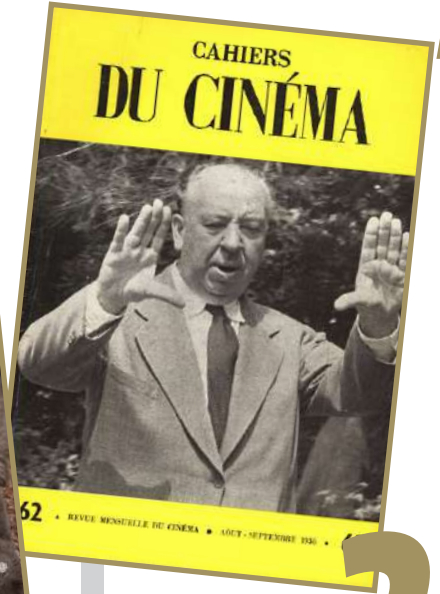
GODARD'IN "SERSERİ AŞIKLAR"DAKİ izleği takip ettiği 'deli' filmi, 'serbest vezin' anlatımıyla zaman zaman 'yorucu' da olabilen keyifli bir izleme süreci vaat ediyor bizlere.

Pierrot (benim adım Ferdinand) ile Marianne'ın Paris'ten Fransa'nın güneyine, denize doğru yaptıkları yolculuğun (aslında kaçış) ardına takılıyor hikayede. Jean Paul Belmondo ile Anna Karina'nın Belmondo-Seberg kadar 'doğru' bir çift oluşturmaları da, çok daha 'çılgın' olduklarını gösterdikleri yapım, Godard'ın dönemin konjonktürüne karşı söylemini de dillendirme işlevi görüyor. Anarşizan yapıyla 'düzen'in tam karşısında duran film, özellikle Amerikan 'pompa' ideolojisini her fırsatta yerden yere vurmaya da bir borç biliyor.

Öte yandan Amerikan sinemasına- edebiyatına saygılarını sunma konusunda da çekingen davranmıyor Godard burada. Filmler ve edebi metinler üzerinden üzerinden yürüyen bir yapıyı öne çıkarıyor yönetmen. Hikayenin kahramanlarının, özellikle de Pierrot'nun varoluşa değgin meselesi de bu görünüm içinde ısıldıyor, 'karmaşa'nın göbeğindeki duruşuyla her şeyi elinin tersiyle itip 'kendine dönme' eğilimi gösteriyor Pierrot.

Yeni Dalga'nın parlattığı Amerikalı yönetmenlerden Samuel Fuller'ı, filmde kanlı canlı görmek az şey değil.

Kahramanlarını bir süre 'inziva'ya çektiği bölümdeki tempo sorunu, filmi zedeleyen tek unsur belki de.

1 - Cahiers du Cinema

Büyük film kuramcısı André Bazin ve arkadaşlarının hayat verdiği, gerek Fransız sinemasında, gerekse tüm dünyada bugüne dek süren etkisiyle film eleştirisinin ve sinema yayıncılığının prototipi olmuş eşsiz dergi. Her ne kadar Éric Rohmer, François Truffaut, Jean-Luc Godard, Claude Chabrol ve Jacques Rivette yazmayı çoktan bıraktıysa da, arada bir göz atmaya değer: www.e-cahiersducinema.com

2 - Forbidden Planet

1950'li yıllarda, "The Day The Earth Stood Still", "Invasion Of The Body Snatchers", "The War Of The Worlds" gibi filmlerle altın çağını yaşayan klasik Amerikan bilimkurgusunun en çarpıcı örneklerinden biri. 'Kült' nedir diye sorarlar. Kült budur. Arkadaşlarla bir araya gelip, "Forbidden Planet"ı izlemektir.

3 - Chang Cheh

Dövüş sanatları içerikli Uzak Doğu filmlerine meraklıysanız kung-fu sinemasının atası olan bu ismi bir kenara not edin. Yazıp yönettiği "Five Venoms", "Vengeance", "Boxer From Shantung", "Five Shaolin Masters", "The One-Armed Swordsman" ve "Crippled Avengers" gibi filmlerle 3000 yılında bile adından söz ettiriyor olacak.

4 - Monica Vitti

İşte yedinci sanatın en baştan çıkarıcı yanlarından biri. Bir filmini izlemeye görün. Yüksek topukları taşıyışına, başının minik salınımlarıyla önüne düşen saçlarını düzeltişine, erkek çocuğunu andıran sesiyle

alçak perdeden, fısıldarcasına konuşuşuna tanık olun. Kendinizi kaybedin...

5 - Where The Wild Things Are

Spike Jonze'un son filmi. Maurice Sendak imzalı enfes çocuk kitabından uyarlanmış. Türkiye gösterimi bir parça sarkmış görünse de dert değil. Heyecanla beklemeye devam ediyoruz efendim.

CHRISTIAN BALE

SAM WORTHINGTON

TERMINATÖR KURTULUŞ TERMINATOR SALVATION

ŞİMDİ
DVD VCD VE Blu-ray Disc 'DE!

THE HALCYON COMPANY sunar bir MORITZ BORMAN yapımı WONDERLAND SOUND ve VISION işbirliği ile bir McG filmi CHRISTIAN BALE SAM WORTHINGTON "TERMINATOR SALVATION"
ANTON YELCHIN MOON BLOODGOOD BRYCE DALLAS HOWARD COMMON JANE ALEXANDER ve HELENA BONHAM CARTER KAST JUSTINE BADDELEY ve KIM DAVIS WAGNER
MÜZİK DANNY ELFMAN GÖRSEL EFEKLER SÜPERVİZÖRÜ CHARLES GIBSON GÖRSEL EFEKLER VE ANIMASYON INDUSTRIAL LIGHT & MAGIC TERMINATOR MAKYAJI VE ANIMASYON EFEKLERİ STAN WINSTON STUDIO FİLM EDITÖRÜ CONRAD BUFF, A.C.E. KOSTÜM TASARIM MICHAEL WILKINSON
YAPIM TASARIM MARTIN LAING GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ SHANE HURLBUT, ASC ORTAK YAPIMCI JAMES MIDDLETON YARDIMCI YAPIMCI CHANTAL FEGHALI YAPIM SORUMLULARI PETER D. GNAVES DAN LIN JEANNE ALLGOOD JOEL B. MICHAELS
YAPIM SORUMLUSU MARIO F. KASSAR ANDREW G. VAJNA YAPIM MORITZ BORMAN JEFFREY SILVER VICTOR KUBICEK DEREK ANDERSON YAZAN JOHN BRANCATO & MICHAEL FERRIS YÖNETMEN McG

© 2009 T Asset Acquisition Company, LLC. Tüm Hakları Saklıdır.
© 2009 Kapak ve Tasarım Sony Pictures Home Entertainment Inc. Tüm Hakları Saklıdır.

tiglon

BTİG : www.tiglon.com.tr
PDF Kitap Arşivi - https://tr

“ Seyirci daima diken üstünde oturmalı! ”

Alfred Hitchcock